

น้ำตาลำพู

ปริญญญา อินทร์อุดม

ข้อมูลบรรณานุกรม

ปริญญา อินทร์อุดม. น้ำตาลำพู. อุตรธานี 2559.

กันยายน 2559. 200 หน้า.

พรวันเกิด

๐๐ อัญเชิญเทพทั่วทั้ง.....ทิพย์สถาน
ทุกภาคอวตาร.....ต่อเชื้อ
รวมถึงคุณูปการ.....กับรัตน ตรีัยเฮย
อวยทิพยพรเกื้อ.....กอล้วนเลิศผล

๐๐ ปฎิเดชแห่งพื้น.....พิภพ
อันปกขจรจบ.....แจ่มหลา
มีพระเดชครันครบ.....ครอบกระหม่อม
อวยรมจากฟากฟ้า.....ปกเกล้ากล่อมขวัญ

๐๐ อนันต์โชคช่วยเอื้อ.....อวยชัย
อีกลาภประเสริฐใด.....เด่นล้ำ
อันเนาแผ่นไผท.....ทุกถิ่น
อวยโชคลาภคุณค้ำ.....ค้ำเช่าเสมอ

๐๐ความเลิศจึงสร้าง...สุขสบาย
ความแกร่งของเรือนกาย....กอบประถวน
สินทรัพย์อีกมากมาย.....มาตรหลัง
จงประสิทธิ์เลิศล้น.....หล่อเลี้ยงสุขสันต์

๐๐พรวันเกิดซึ่งร่อย.....เรียงวลี
จากจิตปรารถนาดี.....ดั่งแก้ว
กอบปรกตเวที.....เทียบทวม
หวังว่ารับพรแล้ว.....เลิศล้ำสุขโ

คำนำ

รวมบทกลอนอ่อนไหวจากใจหนึ่ง
ยามคำนึงจากกมลล้นหลังไหล
ด้วยอารมณ์หงอยเหงาหรือเศร้าใจ
หรือด้วยความหวามไหวในดวงแด

เหมือนหิ่งห้อยหนุนนำลำพูสวย
แท้เจ็บป่วยภายในใจมีแผล
ด้วยคนรักคนซังคอยรังแก
ยามพ่ายแพ้หุดหู่อยู่ยากเย็น

ออกรากแผ่เป็นพุ่มอยู่โคนต้น
อาจมีคนพิเศษสังเกตเห็น
จึงเรียกว่า"ลำพู"เพราะดูเป็น
แม่ลำเค็ญยืนยากมีรากพยุง

มีทั้งน้ำทั้งลมรุ่มชุ่มเหง
ทั้งน้กเลงตัวดีที่ร่วมทุง
แกล่งการากก่งโก่งโก่งนึ่งนุง
จนทั้งคุ้งถูกโยงด้วยโก่งกาง

ถึงรากล้ำล่ำพุ่มมิไหว
เขาโง่งไปไกลมากด้วยรากล่าง
เจ้าล่ำพุ่มใจน้อยรีบปล่อยวาง
น้ำตาย้อยถอยห่างอย่างจำนน

สารบัญ

พรวันเกิด	iii
คำนำ	v
สดุดีสุนทรภู	15
ทิวาชีวัน	23
ทำวันนี้ให้ดีที่สุด	25
มิ่งมงคล	27
คือความรัก	29
รักแท้	33
ดอกกุมภาพันธุ์	35
เพราะตระหนัก	37
มิตรภาพ	39
อารมณ์ใส	41
ทางสายสั้น	43
รอทานรัก	45

หัวโน	47
คลื่นคำนึง	49
อ่าวอาวรรณ	51
โศกศัลย์	53
รักไม่พอ	55
ความคิดถึง ๒	58
คำตอบจากหัวใจ	60
ยิ้มของผู้แพ	62
น้ำผึ้งพระจันทร์ ๒	64
น้ำผึ้งพระจันทร์ ๓	67
น้ำผึ้งพระจันทร์ ๔	69
จำทนคอย ๑	72
จำทนคอย ๒	74
หนึ่งในบันทึก	78
ลำนำยามเย็น	80
ก่อนจันทร์ร่วง	82

เที่ยวไทยในวันหยุด	85
เที่ยวชุมพร ๑	88
เที่ยวชุมพร ๒	91
เที่ยวชุมพร ๓	94
เที่ยวชุมพร ๔	96
เที่ยวชุมพร ๕	98
เที่ยวชุมพร ๖	100
ชอบหาดบางสน	103
ทิวาฝัน	106
ตะวันสาย	108
บายดอกหญ้า	110
สายัณห์แมลงปอ	112
เป็นต่อของจังหวัด	114
จารีตผีเสื้อราตรี	116
กัลปพฤกษ์ ๑	118
กัลปพฤกษ์ ๒	120

เสลา ๑	123
เสลา ๒	125
เสลา ๓	127
ดอกหญ้าไต้ฟ้าเท้า	129
สามสิบ	131
น้ำตาลำพู	134
ทองหลาง	136
ปาริชาตของโลก	138
ตุลสี	140
ถึงสะเลเต	142
มันสำปะหลัง	144
ความหลังของดอกไม้	146
หิ้งห้อย	149
นิทานจิ้งหรีด	151
ปิ่นวิมาน	154

เรื่องของกลอน ๑	156
เรื่องของกลอน ๒	158
เรื่องของกลอน ๓	160
เรื่องของกลอน ๔	162
กอนแหกคอก	166
หัวไม้ถึง	168
ฝึกเป็นเซียน ๑	170
ฝึกเป็นเซียน ๒	172
ฝึกเป็นเซียน ๓	175
เพื่อนร่วมฝัน	178
นัยกล	180
ในม่านหมอก ๑	182
ในม่านหมอก ๒	184
ในม่านหมอก ๓	187
ในม่านหมอก ๔	189

วรรคทอง ๑	192
วรรคทอง ๒	194
วรรคทอง ๓	197

หลายหลากจากหัวใจ

สตุดีสุนทรภู่

ร้อยลำนําคำกลอนซ่อนเนื้อหา
เพื่อบูชาคุณากร "สุนทรภู่"
ซึ่งควรคนรำลึกนึกเชิดชู
ยอดแห่งครูกวีศรีแผ่นดิน

กำหนดแปลคำใส่ในหนึ่งวรรค
ไว้เป็นหลักสร้างสรรค์วรรณศิลป์
สอดแทรกธรรมครรลองของชีวิต
สะท้อนถิ่นทำเลพื้นเพไทย

ด้วยคารมคมคำเลอล้ำยิ่ง
ด้วยการอิงสัมผัสชัดเกไก
ด้วยคำที่ชาวบ้านอ่านเข้าใจ
ดังดวงไฟส่องทางกลางคืนแรม

ในนิทานคำกลอนซ่อนข้อคิด
แนวชีวิตมุมมองเป็นของแถม
ทั้งสนุกรื่นเรื่งบันเทิงแนม
ผลิตเพลินแถมชิมชั้บยอมรับฟัง

ร่อยกรองด้วยคำไทยอันไพเราะ
ทำนองเสนาะยามอ่านปานมนต์ขลัง
เรื่อง"พระอภัยมณี" จิงจี้รัง
ผู้คนยังจำนกับมนต์กลอน

ปีพระอภัยมณียังมีเสียง
กล่อมวังเวียงเหยาเรือนเหมือนแต่ก่อน
ในแบบของกวีวรรณอันสุนทร
สุตสาครแห่งชั้นวรรณกรรม

นาง"ผีเสื้อสมุทร"ไม่หยุดรัก
ถึงอกหักหมองเศร้าเฝ้าเพื่อพร่ำ
สินสมุทรแห่งรักหัวปักบ่า
คือใจซ้าจนแยกอกแตกตาย

นาง"สุวรรณมาลี"นารีขวัญ
ศรีสุวรรณแห่งหทัยในความหมาย
ส่วน"ละเวงวัลลา"มาวุ่นวาย
จนหญิงชายทุกคนอลเวง

นาง"สุวรรณมัจฉา"กึ่งปลาสวย
โชคอำนวยได้บุตรสุดแสนเก่ง
พระโยคีมีมนต์คนยำเกรง
ขีรู่แรงตะบึงถึงบรรพต

อมตะคำกลอนสั่งสอนหลาน
ซึ่งควรการเชื่อคำและจำจด
"ถึงเถาวัลย์พันเกี่ยวที่เลี้ยวลด
ก็ไม่คดเหมือนหนึ่งในน้ำใจคน"(1)

นิทานกลอนสอนวิถีแนวชีวิต
ซึ่งสะกิดจริงจั่งและหวังผล
สู่สายตาสามัญทุกชั้นชน
เหมือนมิ่งมนต์ชีวิตนิจกาล

ที่เลื่องชื่อกระฉ่อนกลอนนิราศ
เช่น"พระบาท" "เมืองแกลง"แจงไวยหาร
รำพันรักยามพรากจากนคราญ
ถวิลวามีนางอยู่ข้างเคียง

จึงไศกเศร่ารวพาน้ำตาไหล
เหมือนหัวใจจะแยกแตกเป็นเสี่ยง
เมื่อชีวิตต้องพรากจากวังเวียง
เดินทางเพียงคนเดียวเปลี่ยวอาลัย

คำรำพันรำพึงถึงสลด
เหมือนประชดดวงแดकिनแก้ไข
"ถึงเมาเหล้าเข้าสายก็หายไป
แต่เมาใจนี้ประจำทุกคำคืน"(2)

ดั่งบาดเจ็บเหน็บหนาวระส่ำ
ชวนคนอ่านทั้งโลกไศกสะอื่น
ร่วมรู้สึกลึกล้ำร่วมกล้ำกลืน
จนต้องฝืนฝ่าชมอารมณ์ตัว

บางถ้อยคำย้าตึงอิงวอนว่า
หากพูดจาไม่ระวังดั่งเย้ยยั่ว
ก่อโกรธเกรี้ยวเฉียวฉุนสร้างขุ่นมัว
"แม่นพูดชั่วตัวตายทำลายมิตร"(3)

ทั้งบรรจुสุจิตติพจน์
ในหลายบทจรณาสุภาษิต
"เพลงยาวถวายโอวาท"นาถบพิตร(4)
ย้าให้คิดไตร่ตรองมองประเด็น

"สุภาษิตสอนหญิง"อิงจารีต
ซึ่งประณีตงดงามโดยความเห็น
ควรสตรีปฏิบัติหัดจนเป็น
คงเคี้ยวเข็ญนารีเป็นศรีเรือน

เพื่อให้เป็นหญิงงามตามสมัย
หากหญิงใดทำตามงามกว่าเพื่อน
แม้เวลาพานิยามงามบิดเบือน
แต่หลายเงื่อนยังชื่นาริงาม

นับสองร้อยกว่าปีที่ผ่านผัน
กวีวรรณนั้นอยู่คู่สยาม
อมตะประเทืองเมืองวิราม
ศาสตร์คงความขลังเข้มเต็มเที่ยงตรง

สาระแห่งวรรณกรรมยังอำหัยด
เป็นสมบัติวัฒนธรรมอันสืบง
ความเป็นชาติชาติหนึ่งซึ่งยืนยง
และดำรงศักดิ์สงาสถาวร

การเรียงร้อยถ้อยวลีที่หยิบยก
ยีสืบหกมิถุนาอนุสรณ์
เพื่อประกาศมหาคุณากร
ให้สุนทรเด่นคมสมนามา

ตัวละครของครูที่ชูเชิด
เพื่อทูนเทิดครูกวีศรีภาษา
ต่างรูปเทียนไหว้ครูและบูชา
ในคุณากรุณย์แห่งคุณครู

- (1) พระอภัยมณี
- (2) นีราศภูเขาทอง
- (3) นีราศภูเขาทอง
- (4) เจ้าฟ้ากลาง กับเจ้าฟ้าปิว

ทิวาชีวัน

รับพิธีเสด็จแจรงอราม
รับพระหามยามรุ่งราวรุ่งสี
รับอรุณแห่งวันเริ่มแผ่นดิน
รับนาที่แรกหวังตั้งศรัทธา

รับบทเรียนที่ผ่านเมื่อวารก่อน
รับบางตอนลุ่มคว่ำแต่ล้ำค่า
รับเพื่อเป็นต้นทุนหนุนปัญญา
รับเอามาเหมือนเช่นเป็นเสบียง

รับทิวาล่าฝันแสนบรรเจิด
รับการเกิดขวากหนามบอกความเสี่ยง
รับความหวังตั้งมั่นอันพอเพียง
รับเครื่องเคียงปวดราวทุกก้าวเดิน

รับความพิศพิษแผลความแพ้วพาย
รับมากมายรสชาติความขาดเขิน
รับลุ่มลุกคลุกคลานการเพชฌัญ
รับยับเยินหรือค้อยค้อยแย้มรอยยิ้ม

รับการออกดอกผลแห่งคนกล้า
รับเอามากำหนดอดหรืออ้อม
รับหิวโซโอกาสที่พลาดชิม
รับยินดีปรีดีปริ่มเมื่ออ้อมเอม

รับสายแสงแห่งวันพาผันผ่าน
รับช่วงการโดดเด่นเช่นหงส์เหิม
รับตะวันชิงพลบเมื่อจบเกม
รับเกษมถึงเกษียณที่เปลี่ยนแปลง

ทำวันนี้ให้ดีที่สุด

เมื่อรู้ความเป็นไปวิสัยโลก
จะมีข้าหรือโชคเพราะโลกหมุน
จึงต้องประกอบกรรมไว้ทำคุณ
เพื่อค้ำจุนหัวใจมิไหวตาม

ใช้ทุกทุกวินาทีให้มีค่า
เรื่องโลกหน้าใช้ส่วนที่ควรถาม
ยังเป็นอจินไตยในนิยาม
โลกของความเป็นจริงยังอิงลวง

อยู่กับปัจจุบัน ณ วันนี้
ทำให้ดีที่สุดเพื่อหยุดห่วง
ยามสิ้นบุญกุศลไรคนทวง
ใบไม้ร่วงเห็นกับตามมาทุกวัน

แผ่นดินไหวกลืนลับดับบางส่วน
จึงมิควรวิปโยคหรือโศกศัลย์
แม่สลดหดหู่...หากรู้ทัน
คือสามัญญสัญญาแห่งมานุษย์

แม่มีเจอวันนี้มีวันหน้า
ถึงเวลาชีวิตยอมสิ้นสุด
กุศลกรรมนำติดจิตวิมุต
เป็นเทพบุตรเทพธิดาคราว่างวาย

มิ่งมงคล

ทุกครั้งที่สลักตัวอักษร
ดั่งมีพรเอื้ออวยอำนวยผล
เหมือนมีแรงอัศจรรย์คอยบันดาล
มิ่งมงคลแห่งจิตสถิตอวย

จึงตั้งใจกรองคำด้วยสำนึก
ความรู้สึบบอกตนมีมนต์ช่วย
ให้การจัดคัดคำเหมือนร่ำรวย
จึงกรองด้วยรู้ค่าคุณาภินันท์

เพื่อสลักอักษรเป็นกลอนกาพย์
ซึ่งสื่อภาพสุนทรีย์พิถีพิถัน
ซึ่งสื่อความตามค่านัยสำคัญ
ที่ประพันธ์บงเลศเจตนา

เพื่อสื่อถ้อยร่ายกรองสนองซึ่ง
ความสวยซึ่งดั่งทองของภาษา
ทั้งทูนเทิดเชิดชูคุณครูบา
ผู้ประสิทธิ์วิทยาคุณากร

หากในบางวลีมีคุณค่า
ขอบูชาคุณครูผู้สั่งสอน
เรื่องร้อยเรียงเพียงหวังเป็นดั่งพร
มอบแด่ผู้อ่านกลอน...เพื่อหย่อนใจ

คือความรัก

ตั้งใจวาดความรักด้วยอักษร
ใช้สีร้อนแฉดแผงกึ่งแดงเหลือง
หมายแทนความงดงามอร่ามเรือง
เพื่อเป็นเครื่องสื่อแทนรักแสนงาม

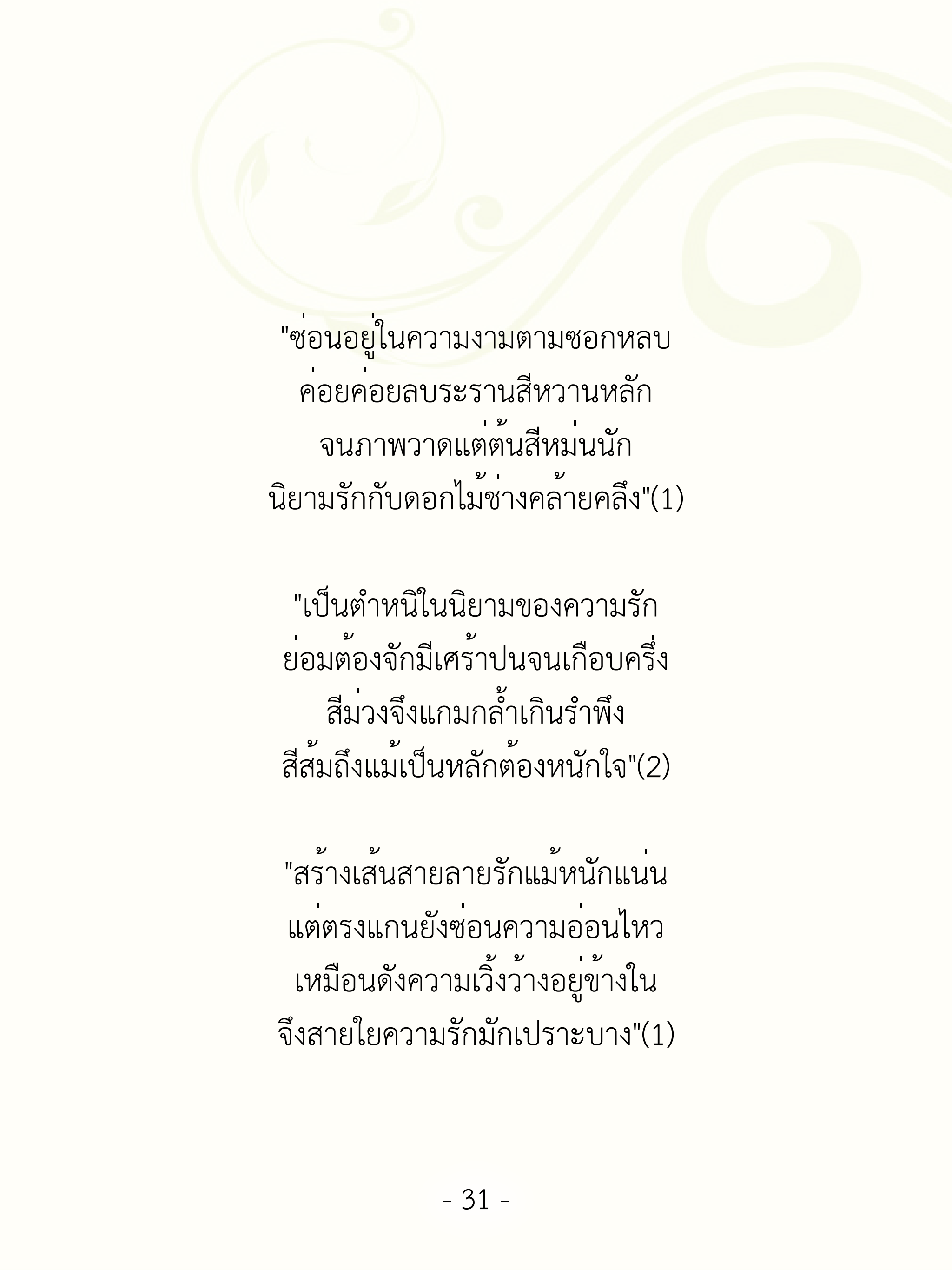
ทุกทิวาราตรีสีสดใส
ดังมีไฟฟอนแผงแสงอร่าม
อบอุ่นแต่อ่อนไหวในบางยาม
อยู่ในความสัมพันธ์ที่มั่นคง

วาดความรักสลักใจในดอกไม้
เพื่อจะให้เนียมตามประสงค์
รักที่อยู่โดดเดี่ยวเหี่ยวห้อยลง
จะยืนยงคงที่ไม่มีทาง

ท้อกับคอยหงอยเต็มทีจนสีเปลี่ยน
รักที่เขียนตรงนี้จึงสีต่าง
เหมือนตอนง่วงมัวงจิงชมจนสมจาง
ซึ่งเป็นกลางแสดงแฝงคำเตือน

รักคล้ายกลีบมาลีสีสมสวย
ต่างชูช่วยกลีบหวังตั้งเป็นเพื่อน
แม้มีริ้วความคิดที่บิดเบือน
หากมีเงื่อนกลมเกลียวคอยเกี่ยวพัน

รักคงความงามหรืออยู่บนฉาก
ซึ่งหลายหลากประเภทเฉดสีสั้น
ยังดำรงคงชื่นในคืนวัน
บุษบันนี่ชื่อ"คือความรัก"

"ซ่อนอยู่ในความงามตามซอกหลบ
ค้อยค้อยลบรรณสีหวานหลัก
จนภาพวาดแต่ต้นสีหม่นน้ก
นิยามรักกับดอกไม้ช่างคล้ายคลึง"(1)

"เป็นตำหนิในนิยามของความรัก
ยอมต้องจกมีเศราปนจนเกือบครึ่ง
สีม่วงจึงแกมกล้าเกินรำพึง
สีส้มถึงแม่เป็นหลักต้องหนักใจ"(2)

"สร้างเส้นสายลายรักแม่หนักแน่น
แต่ตรงแกนยังซ่อนความอ่อนไหว
เหมือนดังความเว้งว่างอยู่ข้างใน
จึงสายใยความรักมักเปราะบาง"(1)

"ทุกทุกสี่รวมเผ่าเถาความรัก
แจ่งประจักษ์รักต้องมีหมองหมาง
หากมีความจริงใจไม่อำพราง
หลากสีต่างจะมองเห็นเป็น...ชมพู"(3)

"หากอิงกับปัจจัยในภาพวาด
เวลาอาจสร้างนิยามรักงามหรือ
หรือวินแห่วงโหว่เว้าราวเป็นรู
ขึ้นกับผู้วาดทิ้งหรือจริงจัง"(1)

(1) ปริญา อินทร์อุดม

(2) บ้านการะเกด

(3) ประสิทธิ์ หอมสุวรรณ (หยี ย่อมแดง)

รักแท้

ต้นรักแท้ไม่เหมือนรักเกลิอนบ้าน
ที่เคยผ่านเคยเห็นยึดเป็นหลัก
ที่ชื่นเพียงประเดี้ยวเหี่ยวงายนั้ก
เพ็งประจักษ์รักแท้เป็นสีแดง

หลง"รัก"ผิดติดปลักรักสีขาว
กับเรื่องราวสารพันที่ปั่นแต่ง
จนประเมินเกินจริงอิงตะแบง
แม่รักแห่งรักเหี่ยวเหี่ยวหาแทน

ทั้งที่ค่าเทียบเคียงเพียง"รักร้อย"
เป็นสายสร้อยสวมใส่มาลั้ยแขน
ในเวลาถาวรคือคลอนแคลน
จะหาแก่นรักจริงยังไม่เจอ

ไม่เคยตั้งคำถามยามยกย่อง
ไม่เคยมองจริงจั่งเหมือนปลั่งเปลอ
ว่ารักร้อยที่เทิดไวเลิศเลอ
แท้แล้วตนละเมอไปเออออ

เป็นเพียงรักซึ้งง่ายรายทางผ่าน
แยกกิ่งก้านจากกลุ่มกางพุ่มต่อ
มีดอกรักเป็นร้อยพลอยรวมกอ
หลงยกยอทักทักเป็น"รักยีน"

หลงรักชอกอกกลุ่มไม้คุ้มค่า
เสียเวลาเสียอารมณ์ไปชมชื่น
เสียรู้สึกเจ็บซ้ำที่กล้ากลืน
เสียวันคืนควรไขว่คว้าหา"รักแท้"

ดอกกุมภาพันธุ์

ต้นกิ่งก้านตาเปลือกไม้เลือกงอก
อายุดอกกุมภาพันธุ์แสนสั้นหนอ
มากมายดอกออกรวมทวมกิ่งกอ
ยังมีเคยเพียงพอหนอกุมภาพา

ยังเที่ยวหวานหวานปลอมเพียงมอมมอบ
ตั้งขึ้นชอบชวนเทเส่นหา
สรรคารมคมเล่ห์เจรจา
ลวงสายตาพรามัวลวงหัวใจ

ตั้งแฝงด้วยธรรมาศรัทธาเกิด
จนเตลิดเปิดเปิงเหลือหลงไหล
จึงดอกกุมภาพันธุ์นั้นมีชัย
มองข้ามภัยกุมภาพันธุ์...ฝันละเมอ

เมื่อหัวใจสามีกัดดีด้วยรักตอบ
มิรอบคอบรีบใช้กายเสนอ
หัวใจวันผันหวานบานบ้ำเรอ
กุมภาพันธ์มิเกอ...เจอใจจริง

ณ ยามที่มีรุ่งช่วยปรุงฝัน
หฤหรรษ์ใจกายแห่งชาย-หญิง
วาดวิมานงามนักไว้พักพิง
ฉงนยิ่งกุมภาพันธ์วันไม่ครบ

โอดอกเดือนกุมภาพันธ์
ทำลายฝันเดือนกุมภาพันธ์
เมื่อวันเดือนมีนาฯเลื่อนมาพบ
น้ำตากลับโหยหา...กุมภาพันธ์

เพราะตระหนักรู้

ตระหนักรู้ทุกยามในความคิด
ว่าชีวิตมนุษย์สุดแสนสั้น
ยาวที่สุดคงไม่เกินสองหมื่นวัน
เธอกับฉันก็ต้องลาแม่อาลัย

จึงถนอมอมคำด้วยสำนึก
ความรู้สึบบางตอนนั้นอ่อนไหว
การกระทำบางครั้งอาจพลั้งไป
ทำร้ายใจจนกายตายจากกัน

จึงเก็บงำอำพรางบางรู้สึก
อันล้ำลึกสุดใจเพียงในฝัน
มอบแต่สิ่งดีดีที่ยืนยัน
เธอสำคัญมากมายก่อนสายเกิน

เพื่อให้เป็นอนุสรณ์ก่อนจำพราว
ซึ่งทำจากดวงมานมานานเนิ่น
เพื่อให้ช่วงสั้นสั้นนั้นเพลิดเพลिन
หากบังเอิญเห็นห่าง...ค่างทรงจำ

โลกมิได้สวยงามทุกยามเห็น
มิเข้าเย็นยังยึดถึงมืดค่ำ
ความรักยิ่งจริงใจใดเคยทำ
คงเลอล้ำสดใส...หากไม่ลืม

มิตรภาพ

ความรู้สึกรักเป็นมิตรสนิทสนม
นั้นสั่งสมทวีทบจากคบหา
ซึ่งผ่านมือวิเศษคือเมตตา
กับความกรุณาเอื้ออาทร

จึงเกิดความซาบซึ้งซึ่งสะอาด
มีอำนาจเวทมนตร์ดลใจอ่อน
จนผูกพันอันชวนหวานอาวรณ์
ยามสัมพันธ์สิ้นคลอนอาจระอนรรณ

เหมือนหัวใจไฟรุมราวสุขซอน
เหมือนสาครยามแห่งแองชาดฝน
เหมือนเหน็บหนาวยาวยัดโลกมีดมน
เหมือนอัปจนปัญญาแม่อาลัย

การมาพบคบกันนั้นแสนยาก
แต่การจากจะง่ายกว่าก็หาไม่
ความรู้สึกดีดีที่หัวใจ
ยังพ่องใสสวยสดและงดงาม

ยังศรัทธาเชื่อมั่นเท่าวันเก่า
ถึงหยอหยงามีก้าวล่วงไปทวงถาม
เพียงรู้สึกนึกคิดที่ติดตาม
นั่นมีความห่วงใยจากใจจริง

จึงพยายามห้ามใจมิไกล่คิด
สงสารจิตยามห่างเป็นอย่างยิ่ง
ความกลัวจะเหงาหงอยจึงคอยตั้ง
ทำจิตนิ่งมิสนิหิตมิตรสัมพันธ์

อารมณ์ใส

อารมณ์หนึ่งซึ่งยังทุกครั้งเขียน
คือปากเพียรสับหลักเก็บอีกส่วน
มิชอบการรอร่าหรือคร่ำครวญ
จึงสงวนส่วนเศร้า...เข้าเก็บงำ

ปล่อยอารมณ์ความสุขสนุกสนาน
อารมณ์รักในด้านที่หวานฉ่ำ
ให้แงลักษณะอักษรพาพ่อนรำ
บนลานฝันวรรณกรรมอย่างจำเจ

อารมณ์เด็กอยากรู้คู่อยากค้น
เล่นซุกซนบนสนามความสนเท่ห์
ตั้งคำถามตามประสาหรือฮาเฮ
หรือโยเยหยุดคลานบนลานกลอน

อารมณ์ผันผันคำนึงถึงพื้นฐาน
มิโอฟารเกินตนเกรงคนคอน
การจะก้าวไปถึงใช้พึงพร
รู้สังวรและประเมินมิเกินตัว

อารมณ์ศิลป์กะกวีหามีไม
ถ้าหากอารมณ์ใดอยู่ในหัว
เป็นอารมณ์ผสมผันที่ผันพัว
จากบรรดาอารมณ์ร้วของหัวใจ

แทรกอยู่กับการสลักตัวอักษร
ซึ่งสะท้อนลีลาอารมณ์ใส
ร้ายระบ่ำกับกลอนทุกตอนไป
อารมณ์ใดที่อ่านเคยผ่านจริง

ทางสายฝน

บนถนนคนเขียนกลอนตอนแรกเริ่ม
มีเธอเจิมหน้าผากฝากคำขวัญ
เขียนอักษรเป่ากระหม่อมพร้อมลงยันต์
จึงอยู่ยงคงกระพันตามบัญชา

ด้วยอารมณ์แจ่มใสใจสว่าง
จึงเพลิดเพลिनเดินทางอย่างหรรษา
ด้วยแรงเรี่ยวเชียวศิลป์จินตนา
ยังสืบเท่าก้าวขามิลาแรง

มีทะเลหาดทรายสายลมไหว
มีต้นไม้อายท่งช่วยปรุงแต่ง
มีหมาแมวนกหนูหมูแมลง
มีพืชผักผักแพงแหล่งเสียบึง

หลอมชีวิตผิดถูกผูกความผัน
เคลื่อนชีวันในสนามของความเสี่ยง
มีสติตรองต้องพอเพียง
มีลำเอียงเป็นชนักรัก-ชัง

คางวเทาฉับฉับสลับวียง
ไปสู่อสิ่งสมมุติจุดความหวัง
เพ็งมาเริ่มสงสัยว่าไกลจ้ง
เกินแรงเทาเรากระมังยังคะเน

แต่ยังกาวเทาตามความประสงค์
ใจยังคงมุ่งมั่นไม่หันเห
บางยามความฉงนก็ปนเป
มิรู้จะได้เฮหรือเอวัง

รอกทานรัก

หยาบเอาถวยกะลามาวางคู้
แอบมองดูกระยาจกอกแห่งหนัก
วางกะลามอซอ...ขอทานรัก
อย่างสิ้นศักดิ์สลดหมดเชิงชาย

เคยผยองมองสาวราวขนม
เพียงแค่มองสองสีไม่มีสาย
นั่งหดหู่ดูดินเหมือนสิ้นลาย
ตีโพยตีพายตั้งตนคนพิการ

ราวทนทุกขระทมชมชานหนัก
ขอเศษรักเมตตาอย่าสมาน
ทำคอตกรอหญิงมาทิ้งทาน
มิรู้จะขอนานถึงปานใด

ถ้านั่งขอทรมาณผ่านวันนี้
ยังมีสักหญิงทิ้งรักให้
ถึงวันพรุ่งถ้าป่วยช่วยอย่างไร
จะมีใครไหนมาเอื้ออาทร

อยากจะมีรักเหลือไว้เพื่อแผ่
สมานแด่ชมซานขอทานก่อน
หรือควรจะเยียวยาอย่างถาวร
มิหุดหย่อนคิดสมมุติสุดกังวล

มองกะลาที่วางยังว่างเปล่า
มีมีเงาผู้ผ่านทานสักหน
จึงเหมือนนั่งติดกับความอัปจน
เอะ!หรือตนมอซอ...หรือพอกัน

หัวโน

หมั้นไ้กลอนสำออยคน"คอยรัก"
ที่ทักทักเอาว่าต้องมาแน
ยังไม่ถึงยอมทอกิ่งอแง
วนเวียนแต่คิดคาดอาจไม่มา

จึงเหมือนคนหัวโนจนไปปวด
เพราะถูกขวดสะท้อนย้อนใส่หน้า
ด้วยอารมณ์ขุ่นซึ่งกึ่งโกรธา
ดุจเติ้กบ่าปวดแตกแหกปากโฮ !*

ด้วยอารามความซ่าคนบ้ายั่ว
จึงเปลอตัวยื่นหน้าเสียค่าโง่
โดยมิกลัวเติ้กบ่าจะพาโล
จึงหัวโนทันควันเหมือนกันเปียบ!

"คุณป้าขวิดแตกไปก็ไ้บ่คะ
ระวังนะ!จะตำยามย่าเหยียบ
ถ้าไม่่อยากบาดเจ็บเก็บให้เนียบ
ก่อนจะเสียบฝ่าเท้าตอนก้าวเดิน

"หากไม่มาจะปาไปถึงไกลสุด
แม่สมุทรสุดโยชน์ข้ามโขดเขิน
ปาให้ตรงหัวใจกระไรเกิน
แม่นานเนิ่นปวดขา..ไม่รามือ"*

เหมือนถูกขวิดตึกบ่าป้ามั่วมั่ว
แต่ถูกหัวจ้งจ้งยังมีนื้อ
มิกลาร่องทวงทักแม่สั๊กอื้อ
พ่ายเด็กคือป้าขวิดปวดรุ่มรุ่ม

* Prayad Pantasri

คลื่นคำนึง

แนวกั้นคลื่นเซาะทรายริมชายฝั่ง
ยามลมคลั่งดุจัดพัดเขย่า
ขย่มโคลงเคลงเล่นเป็นเรือเมา
จึงหลบเข้ากำบังอยู่หลังแนว

เรือเข้าออกตามช่องและร่องน้ำ
หลบลอยลำเรียงคิวเป็นทิวแถว
ทั้งเรือยอร์ชเรือยนต์ปนเรือแจว
ต่างคลาดแคล้วโพล่ภัยในทะเล

ถึงเนิ่นนานนิ่งเนาไม่เมาคลื่น
แต่เรายืนลำพังฟังเสียงเห่
ทั้งไหลขึ้นไหลลงคงรวนเร
จนจำเจแต่ลวนชวนรำพึง

ไม่เมาคลื่นแต่เรายังเมาฝน
ภาพร่อยพันปั้นจินต์ถวิลถึง
ราวเรียงรูปวูบไหวในคำนี้
คงกำกึ่งความเขลาและเมามาย

ยามคลื่นไหลไกลตาพาคิดหนัก
ดูจความรักเริดร้างเห็นทางหาย
แม้ยังก่อเกลียวทวนทวนทักทาย
ใจสลายยับเยินเกินเยียวยา

จึงคล้ายคล้ายพฤติกรรมอำมหิต
สะท้อนจิตเมื่อฟังเสียงดังซ่า
บ่งถึงคลื่นใจดำจะอำลา
ที่คืนมาเพียงสลับจะกลับไป

อ่าวอ่าวรณ

ประหนึ่งภาพบนทรายช่วยคลายหมอง
เมื่อยืนมองก่อนดินศิल्पูปูน
ลวนลวดลายสารพัดอัศจรรย์
เจ้าตัวช่างรีบหันมาทันที

ยกก้ามทำเป็นขุ่นะปูเปี้ยว
แล้วรีบเลียวค้อยค้อยถอยหลังหนี
เราจึงเดินเตร็ดเตร่ให้เสรี
กลับคืนที่สนห่มแผ้วมเงา

นั่งลงบนทรายนุ่มเหยียบบุ่มบู่
ทอดตาดูคลื่นเห่ทะเลเหงา
โยถวิลหาเรือก็เหลือเอดา
อาจภาพเก่าในจิตยังติดตาม

เสียงซ่าซู่หวิวคือลมพลิว
ผะผ่าวผิวผ่านกลุ่มผมรุ่มราม
เสยস্যายสายเสนเลนลมลาม
เหยียงยุ่มยามระปรกรกหน้าตา

พะเยิบพะยาบภาพนิ่งก็วิ้งไหว
ขยับไปเคลื่อนขยายคล้ายฟางผ้า
ต้องจับเหน็บเก็บกุมकुมลีลา
ยังด้อมมาปรกบังเป็นครึ่งคราว

สนแรเงาเทารายบนชายหาด
เกลียวคลื่นวาดริ้วล่องเรียวฟองขาว
แดดระบายทรายแคบเป็นแถบยาว
ขณะอ่าวเว้งว่าง...มีตาเงใจ

โศกศัลย์

๐๐ ไซ่ดอกฟ้าสูงสงจนหลงฟ้า
เพียงผกาบานนอกดอกสะสวย
ไซ่ปล่อยปละภมรอ่อนระทวย
แต่เปี่ยมด้วยเยื่อใยและไมตรี

๐๐ เพราะหัวใจรับรู้ล้าลึก
ความรู้สึกในกมลเปี่ยมล้นปรี่
ด้วยหัวใจปรารถนาแห่งมาลี
ยอมยินดีเยื่อใยในภมร

๐๐ คือหัวใจใสซื่อยากดีอรรัน
ต่อสัมพันธ์อ่อนโยนยอมโอนอ่อน
อบอุ้นกับสายตาเอื้ออาทร
แอบอาวรณ์ละมุนกรุณา

๐๐หัวใจห้ามหัวใจยังไหวหวั่น
ด้วยเกินกลิ่นหวั่นไหวในคุณค่า
ยากที่จะสลัดความศรัทธา
เมื่อสายตายังเห็นประเด็นเดิม

๐๐ถึงจะห้ามหัวใจมิให้รัก
แต่ยากจักหักฤดูมีแต่เพิ่ม
การพะเน้าพะนอที่ต่อเติม
ยิ่งสานเสริมซ่อนซ่าใยสัมพันธ์

๐๐ภมรมิผิดหรือที่หยอกเย้า
แต่แสนเศร้าเมื่อรักยากจักบั่น
เมื่อหัวใจประจักษ์ต่างรักกัน
จึงโศกศัลย์เพราะจิต...หมดสิทธิ์แล้ว

รักไม่พอ

เพียงออกปากฝากรักฉันหนักหนา
ให้สัญญาหวานนักรักมัน
ดูจความรักล้นปรี่ไม่กี่วัน
บ่นว่าฉันร้อนไปไฟลวกเธอ

ฉันก็เพียงเทียนไขใสสว่าง
ยืนอ้างว้างเหงาหงอยคอยเสมอ
เมื่อเทวัญบัญชาให้มาเจอ
จึงเสนอสิ่งสำคัญซึ่งฉันมี

ทุกสิ่งอันฉันเป็นเธอเห็นแล้ว
จาวามแววสดสวยด้วยแสงสี
กับหนึ่งความจงรักและภักดี
ซึ่งจะพลีหมดตัวพร้อมหัวใจ

อาจารย์คงต้องพิชิตข้าชิตนัก
แต่หากรักมากลั่นคงทนได้
มิว่าเธอจะอยู่กับผู้ใด
ยอมเจอไฟเจอน้ำธรรมชาติ

ต้องเรียนรู้ทุกอย่างเมื่อไฟร้อน
ปรับตัวตอนเจอยามน้ำไหลบ้า
เพื่อรักษาสัมพันธ์อันตรึงตรา
แทนการใช้น้ำตาอำลากัน

"เหมือนภมรร้อนปีกจึงหลีกหลบ
รักเขาชบพบพานเพียงมานฝัน
ตั้งเรือน้อยลอยลับดับตะวัน
ละแฉมจันทร์เจิดจ้าเยือนราตรี"*

"As if the bees avoid facing fire
My love faded away likes dreaming
As if the boat disappeared when the sun die
Only left the moon alone shining"*

* Prayad Pantasri

ความคิดถึง ๒

เป็นช่วงซึ่งเส้นดีของชีวาตม์
มีโอกาสแม่เพียงเดินเคียงข้าง
ถกปัญหาสารพันคุยกันพลาบ
ท่องโลกกว้างบางตอนสร้างกลอนกานท์

บนเส้นทางสายฝันในวันสวย
เราเดินด้วยความสุขสนุกสนาน
ชมแมลงเฝ้าหยอกดอกไม้บาน
ฟังเสียงลมพรมผสานกังวานไพเราะ

มีสายตาอาหารอันอ่อนอุ่น
ล้ำละมุนงดงามและหวานไหว
ซึ่งสวมสอดกอดรัดสัมผัสใจ
สุขสดใสชื่นบานหวานเหลือเกิน

เสี้ยวเวลาหน้าที่ของชีวิต
ซึ่งมีสิทธิ์ก้าวข้ามความขาดเขิน
พบแหล่งชุมนุมพลังโดยบังเอิญ
เหมือนโชคเชิญพรหมช่วยอำนวยพร

ด้วยความรักตระหนักรู้อยู่เสมอ
แม่จะเปลอหวามไหวเพราะใจอ่อน
ซึมซับความผูกพันทุกขั้นตอน
ไว้เป็นอนุสรณ์ก่อนอำลา

เก็บทุกความสวยงามยามรู้สึกรัก
ด้วยสำนึกซาบซึ้งถึงคุณค่า
มุมซึ่งสุดแสนดีของชีวา
แม่ต่อมาคล้ายจิตติดโซ่ตรวน

คำตอบจากหัวใจ

เห็นตำตาหัวใจแต่ไม่พูด
เพื่อพิสูจน์ความจริงยิ่งอดกลั้น
ยิ่งอยู่อย่างอ้างว้างกับทางตัน
หลอกลวงกันว่าอีกาคือปลาทุ

ยังจะปั้นข้อหามากกล่าวโทษ
ฉันทันไม่โสดเพราะใครใจแจ่มอยู่
เธอเถลไถลไปข้างคู
เป็นนกรูตลบหลังทุกครั้งครา

คนหลายใจไม่วายทำลายฉันทัน
ลบเชื่อมั่นจนเชื่อไม่เหลือค่า
เผ้ามองความสับปลับกับน้ำตา
ยิ่งเห็นความเฉื่อยชา..ยิ่งคาใจ

มิเคยตั้งคำถามประณามย่ำ
แต่ชอกช้ำกมลเกินทนไหว
เพื่อลบคราบน้ำตาตัดอาลัย
เลือกทางไปเคราะห์ยังพากลับมาเจอ

โยจะมากล่าวโทษโกรธหรือแกล้ง
ยังคงสร้างไม่รู้ยู่เสมอ
ตั้งคำถามเสียดสีไฉนเออ
"ทำไมเธอไม่โสด"*โหดจริงจริง

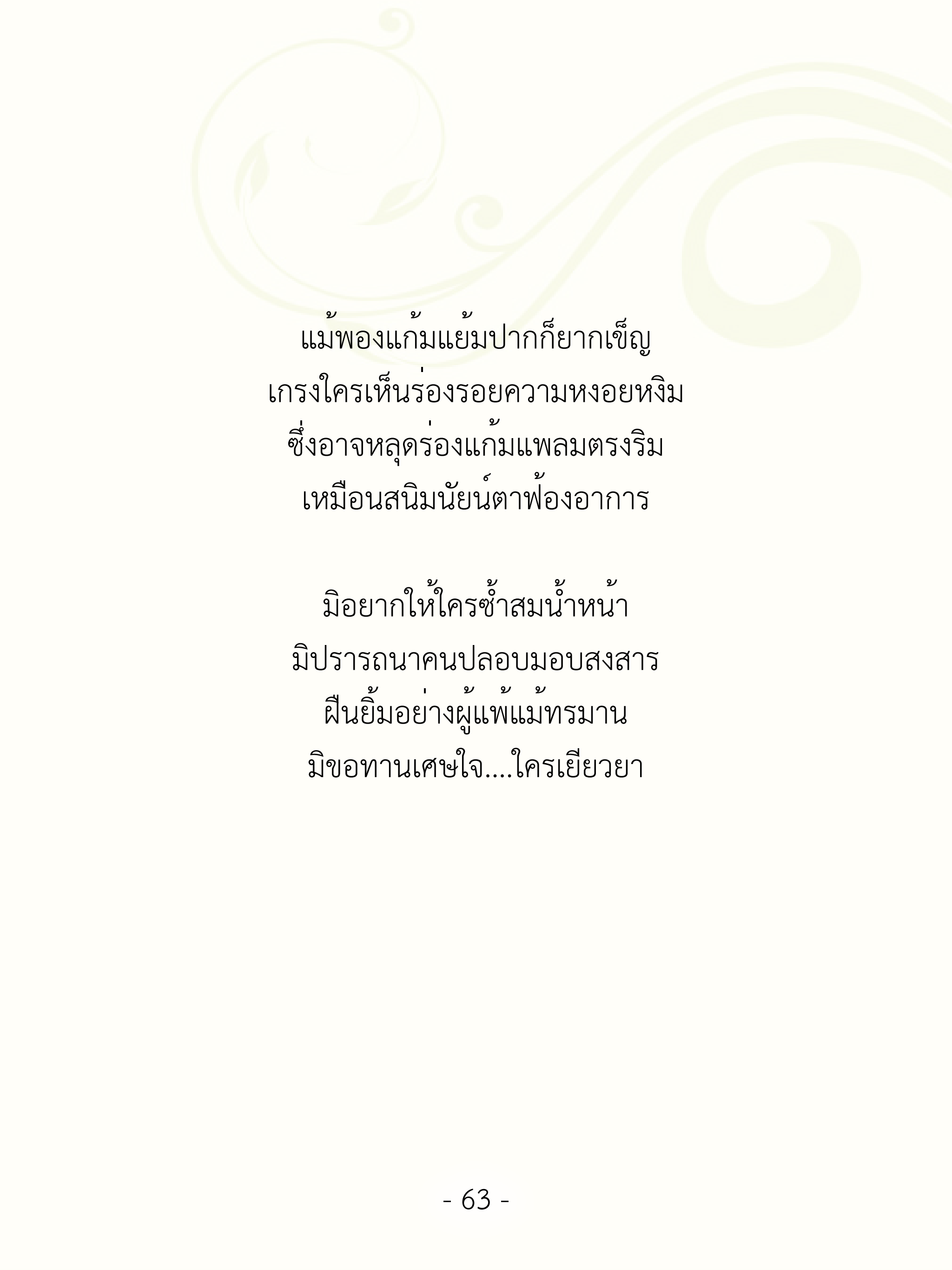
ทั้งเมื่อก่อนวันนี้รู้ดีแล้ว
ว่าไม่แคล้วต้องรับกับทุกสิ่ง
รับทุกคำตำหนิหรือติติง
เป็นเป้านิ่งให้ซ้ำ..มิคร่ำครวญ

ยิ้มของผู้แพ่

ยิ้มอย่างเสียไม่ได้สายตาบอก
สิ่งที่อกบางนัยเกินใบหน้า
คือฉายความหมองหม่นปนเย็นชา
ในแวต่ายิ้มสู้ของผู้แพ่

จึงมีมีปรีดีเปรมด้วยเอมอิม
แต่ประพายประพิมพ์ยิ้มเหยเหย
ที่กลบเกลื่อนเหมือนจะซ่อนแวออ่อนแอ
แสรงยิ้มแต่แคแยมทำแก้มพอง

เพราะยิ้มของผู้แพ่แท้ต้องฝืน
ทนกล้ากลืนระทมขมความหมอง
ด้วยน้ำตาตกในยังไหหลนอง
เพียงมิพ้องความพ่ายไ้รอยยิ้ม

แม่พองแก้มแย้มปากก็ยากเข็ญ
เกรงใครเห็นร่องรอยความหงอยหงิม
ซึ่งอาจหลุดร่องแก้มแพลมตรงริม
เหมือนสนิมยับย่นตาฟ้องอาการ

มียากให้ใครซำสมน้ำหน้า
มิปรารถนาคนปลอบมอบสงสาร
ฝืนยิ้มอย่างผู้แพแม่ทรमान
มิขอทานเศษใจ....ใครเยียวยา

น้ำผึ้งพระจันทร์ ๒

เพราะว่าคนห่างไกลใช้ใครอื่น
คือกระต่ายเต็นต์ในคืนฝัน
ในทุ่งแห่งแสงโสมเล่าโลมจันทร์
จึงผูกพันชั้นเกลียวแน่นเหนียวจริง

ยามดวงจิตนิทราคราดึกตื่น
กระต่ายยืนยิ้มกริมริมตลิ่ง
ภาพสดใสในฝันจันทร์แอบอิง
ไต้มานมิ่งมนต์กานท์บันดาลดล

ยามตื่นยังอิสระนั่งถวิล
เห็นศศิณสว่างกลางเวหน
ด้วยจินตนาในใจแห่งตน
ศศิวิมลลอยช่วงในดวงตา

ใจพระจันทร์แนบสนิทเคียงชิดข้าง
มิเคยห่างยอดชายกระต่ายป่า
กระต่ายเอยกระต่ายเออเสมอมา
หรือลีลาตื่นตูมนั้นภูมิใจ

เมื่อรู้ว่าพระจันทร์เฝ้าค้นหา
เมื่อสบตารูแจ่มแต่แกล้งโก
หากเกษมเอมอิมยิ้มละไม
จะอย่างไรก็ช่างมิต่างเลย

แม้มีคนละห้อยคอยจันทร์สวย
มิเอออวยสักครั้งยังชาเฉย
มิอาจเปลี่ยนใจหมายกระต่ายเอย
เพราะเราเคยสัญญาต่อฟ้าดิน

โอบอุระกระต่ายคล้ายกำสรวล
ด้วยแสงนวลชวนชิตนิจสิน
กระต่ายมีจันทร์เป็นอาจณ
มิเคยสิ้นแหนหวงและหวังใย

"กระต่ายจ้องมองจันทร์เพียงฝันเพื่อ
รักลั่นเอ่อเต็มทรวงหวังโฉน
จันทร์มิรู้ฤหนอเริ่มท้อใจ
หลงไขไขไฟหาทุกราตรี"*

* ประพันธ์โดย Prayad Pantasri

น้ำผึ้งพระจันทร์ ๓

"ด้วยกระต่ายหมายมั่นดวงจันทร์เจ้า
จึงคอยเฝ้าแหงนเงยไม่เคยหนี
นั่งมองดวงจันทร์แจ่มแยมไ้มตรี
ด้วยหวังมีทันทวมรวมอรุรา

สัญญาใจให้แจ่มแห่งความรัก
จิตประจักษ์ภักดีจริงยอดหญิง.ขา
กระต่ายปองครองมั่นเพียงขวัญตา
ยังแจ่มจ้าจิตใจด้วยไฟรัก"(1)

"พระจันทร์ยังเงาเท่าวันก่อน
เอื้ออาทรอ่อนไหวด้วยใจสมัคร
ยังผูกพันฝันใฝ่ด้วยใจภักดี
เฝ้าพุ่มพักกระต่ายมิหน่ายเลย"(2)

"ความรู้สึกลำบากใจใช้ความเขลา
มีเรื่องเล่าหลากหลายมากมายเอ๋ย
พรหมลิขิตขีดบ่วงทรวงรักเซย
มีต้องเอื้อนอ้างเผยชื่นเซยใจ"(1)

"มิเป็นคู่สร้างสมแต่พรหมเสริม
คอยต่อเติมเพิ่มสนิทดังชิดใกล้
เฝ้าส่องแสงทักทายกระต่ายไพร
ด้วยรู้สึกเอื้อไยจากใจจริง"(2)

"กระต่ายน้อยคอยเฝ้ารอเจ้ายิ้ม
เมื่อพักรู้พร้อมอิมเอมจิตเปรมยิ่ง
เพียงจันทร์เผยผลิผ่องอยากกลองชิง
กระต่ายวิงวนหมายปลายแสงจันทร์"(1)

(1) Kesara Sornprohm

(2) Parinya In-udom

น้ำผึ้งพระจันทร์ ๔

ยังนึกชั้นจันทร์สว่างไร้วางผึ้ง
กลับพุดถึงรสหวานปานเสกสรร
ด้วยถ้อยเทียบเปรียบถึง"น้ำผึ้งพระจันทร์"
หรือเราฝันเป็นกระต่ายอีกรายแล้ว

น้ำผึ้งหรือน้ำหวานน้ำตาลไหน
มีมีในจันทร์สว่างดวงผ่องแผ้ว
แต่ในดวงตาฝันอันวามแวว
มีน้ำตาลหวานแหวนในแก้วตา

มองสบตาครั้งใดหัวใจหวาน
เกินน้ำตาลอาจเหมือนผึ้งเดือนห้า
ยามแสงโสมโลมลูบจูบพักตรา
เหมือนจันทร์หายาดน้ำผึ้งหวานซึ่งเที่ยว

มิต้องมาซักไซ้หรือหมายค่าน
ถึงจะหวานอย่างไรใครจะเกี่ยว
เป็นเรื่องที่เรารู้เพียงผู้เดียว
อย่าถามเขี้ยวน้ำผึ้งพระจันทร์หวานฉั่นใด

เป็นความหวานเฉพาะตนของคนฝัน
เป็นพระจันทร์ฟ้าคำนิ่งซึ่งรู้ได้
โดยลิ้มรสน้ำผึ้งความซึ่งใจ
และบอกใครมิได้ใช้อยากอำ

"คนอังกฤษแต่เก่าเขามองฟ้า
เมื่อจันทร์ราเต็มดวงช่วงคืนค่ำ
ระหว่างเดือนเมถุนอุ่นประจำ
อากาศย่ำ" the honey moon"กาล

ฤดูร้อนเหมาะสำหรับน้ำผึ้ง
ฤดูซึ่งง่ายแสงแหล่งอาหาร
เป็นช่วงจัดวิวาห์ทำมานาน
หลังแต่งงานใช้วลี "the honeymoon"*

* จาก Seasons and Celebrations เขียนโดย

JACKIE MAGUIRE

จำทนคอย ๑

ทุกครั้งที่อยู่ไกลใจโหยหา
ปรารถนาเคียงคู่อยู่ใกล้ใกล้
ด้วยเหตุผลพันเก้าก็เข้าใจ
ว่าต้องไกลอย่างเคยเลยจำนน

จำต้องปลอบตัวเองด้วยเพลงพื้น
ว่าถึงวันพรุ่งนี้มีเริ่มต้น
วันตะวันสีทองของสองคน
จึงจำทนอย่างละห้อยคอยพรุ่งนี้

ระหว่างการรอคอยร้อยสงสัย
ถามหัวใจหวนหวนทุกวันวี
หรือวันพรุ่งมุ่งหวังยังชีวี
ถ้าไม่มีก็ตายอย่างตายเดียว

การรอคอยที่ผ่านถึงกาลจบ
พร้อมกับศพรไธญาติขาดคนเหลียว
พร้อมพันระผูกพันที่พันเกลียว
ความข้องเกี่ยวจะคลายสลายไป

ยิ้มเศร้าเศร้ากับตนปนเหงาเหงา
โกรธหรือเปล่าทนคอยน้อยใจไหม
ตอบที่จริงที่เล่นมิเป็นไร
ยกหัวใจให้ฟรีแถมชีวิต

รู้ทั้งรู้พรุ่งนี้ไม่มีถึง
ครุ่นคำนึงทุกครั้งยังยึดติด
แม้ประตูลู่หวังยังมีดมิต
ขออุทิศชีพตนเพื่อทนคอย

จำทนคอย ๒

"แม่สีแสงแห่งหวังยังสลับ
ถึงหม่นมัวหัวใจยังไม่ปล่อย
ถนอมดั่งกองเก็จเทียบเพชรพลอย
จำทนหงอยกับฝันทุกวันคืน

ยังอยู่ทุกเช้าค่ำในสำนัก
ยังอยู่ให้รู้สึกแม่ดีกคืน
ยังใกล้ชิดสนิมสนมและกลมกลื่น
ในยามตื่นยามหลับยังจับใจ"(1)

"ด้วยมันคงคุ้นเคยเคยเอื้อจิต
ด้วยลิขิตคาบเกี่ยวยึดเหนี่ยวไว้
ด้วยผูกพันวันหวานเกินมานใด
จึงอยู่ในสำนักระลึกราม"(2)

"อาจอยู่อย่างว่างเปล่าและเหงาหงอย
แต่ร่องรอยเมื่อครั้งยังหวานหอม
ย้อนคะนึ่งซึ่งสุขได้ทุกยาม
ยังเป็นความชื่นกมลของคนรอ"(1)

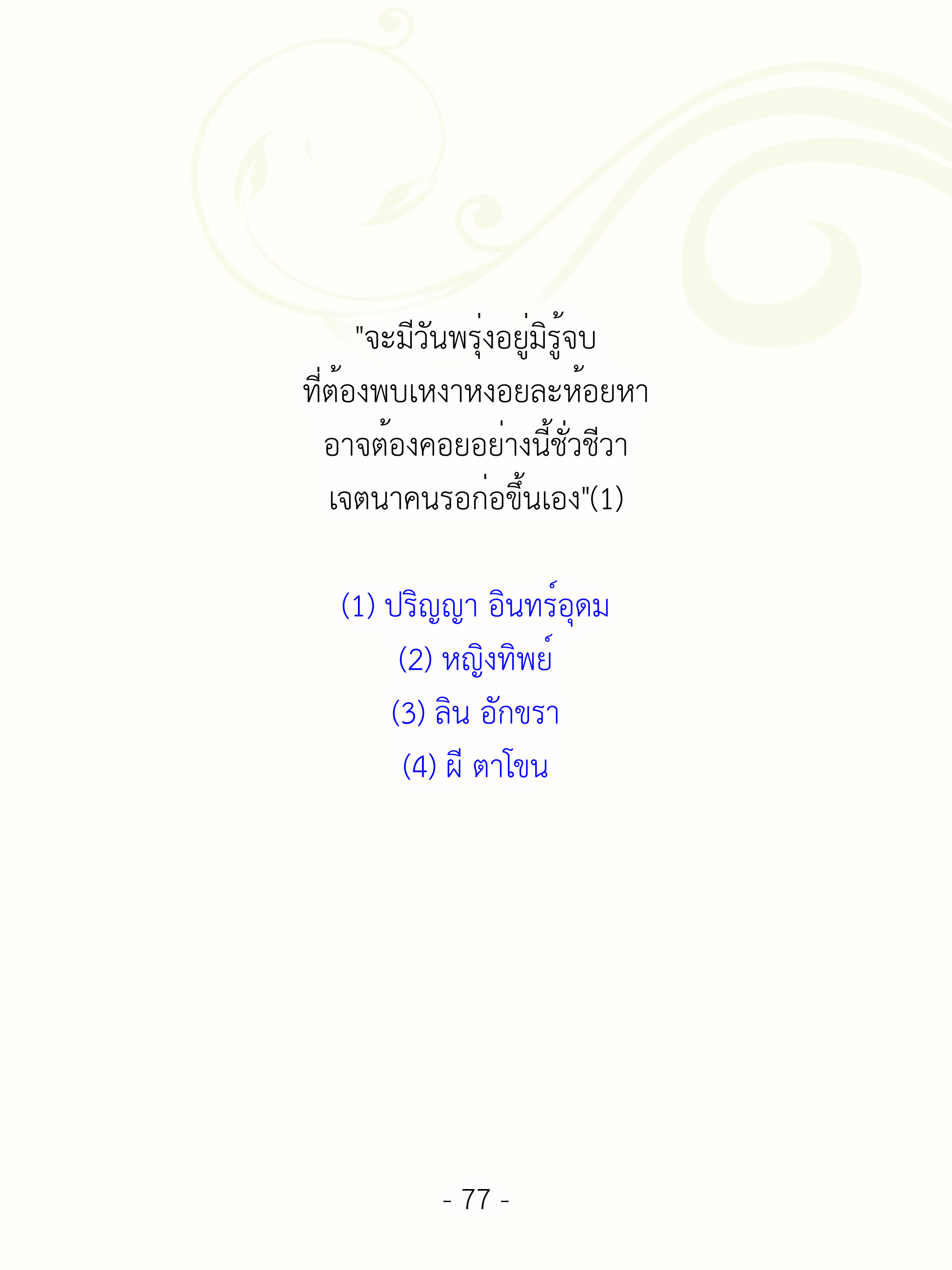
"ทนแล้วเล่าเฝ้าคอยเหมือนปล่อยให้
ทุกค่ำเช้าหน้าขึ้นผืนทนต่อ
ถึงใจพับยับเย็นเกินเพียงพอ
ก็ยังขอฝันเพื่อละเมอครวญ"(3)

"ความรักซึ่งดงามทุกยามรัก
และตระหนักตนยังหวังสงวน
แม้รู้สีกว่าเหวมิเรรวน
ใจยังหวานจำนนจึงทนคอย"(1)

"ถึงพรุ้งนี้ที่ผันวันพบปะ
กับผันระหทัยใจเหงาหงอย
สัญญาจำยำเตือนมิเลือนลอย
สุดเอื้อมสอยอย่างไรใจยังทน

ยืมเหงาเหงาเศร้าหนอพองามงาม
กับนิยามทุกข์ครองจนหมองหม่น
ผิดมากไหมถามใจใครบางคน
ว่าวทวนเพราะใครในทรงจำ

รุ้งสุริย์สีทองสาดส่องแสง
สมปนแดงแสงส่องมองหวานฉ่ำ
พรุ้งนี้ก็รู้ความตามถ้อยคำ
เตรียมใจซ้ำกับผ้าซับน้ำตา"(4)

"จะมีวันพรุ่งอยู่มีรู้จบ
ที่ต้องพบเหงาหงอยละห้อยหา
อาจต้องคอยอย่างนี้ชั่วชีวา
เจตนาคนรอก่อขึ้นเอง"(1)

- (1) ปริญา อินทร์อุดม
- (2) หญิงทิพย์
- (3) ลิน อักษรา
- (4) ฝี่ ตาโชน

หนึ่งในบันทึก

กลัวเธอจะหายไปในความว่าง
เป็นอดีตซีดจางร่างสีสั่น
รายละเอียดยิบย่อยหลุดลอยพลัน
แม้ยังเหลือส่วนสำคัญอันทรงจำ

จึงเขียนกลอนทุกวันเพื่อบันทึก
เก็บทุกความรู้สึกที่ดื่มด่ำ
เก็บเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยด้วยถ้อยคำ
ไว้เสมือนเตือนย้ำกันจำจาง

ให้เรื่องราวคราวพบอยู่ครบถ้วน
เพื่อทบทวนหวนใหม่ยามไกลห่าง
เคยรู้สึกอย่างไรในช่วงทาง
เก็บทุกอย่างที่ซึมซับประทับใจ

เพื่อเรียบเรียงความคิดปะติดปะต่อ
ละเอียดลออทุกตอนด้วยอ่อนไหว
ราวนิยายถ่ายทอดตลอดไป
อ่านครั้งใดซัดเติมเพิ่มทวี

จัดเก็บไว้ในมุมอันลุ่มลึก
ในซอกความรู้สึกอันคงที่
ในห้องของความฝันอันแสนดี
เขียนคำว่า "เคยมี" ไว้ที่มุม

"เขาคิดว่าร่างไกลแต่ใจชิด"
เป็นชีวิตในฝันอันนวลนุ่ม
อาจบุญทำกรรมจัดไว้รัดกุม
จึงควบคุมชะตาเรามาเจอ

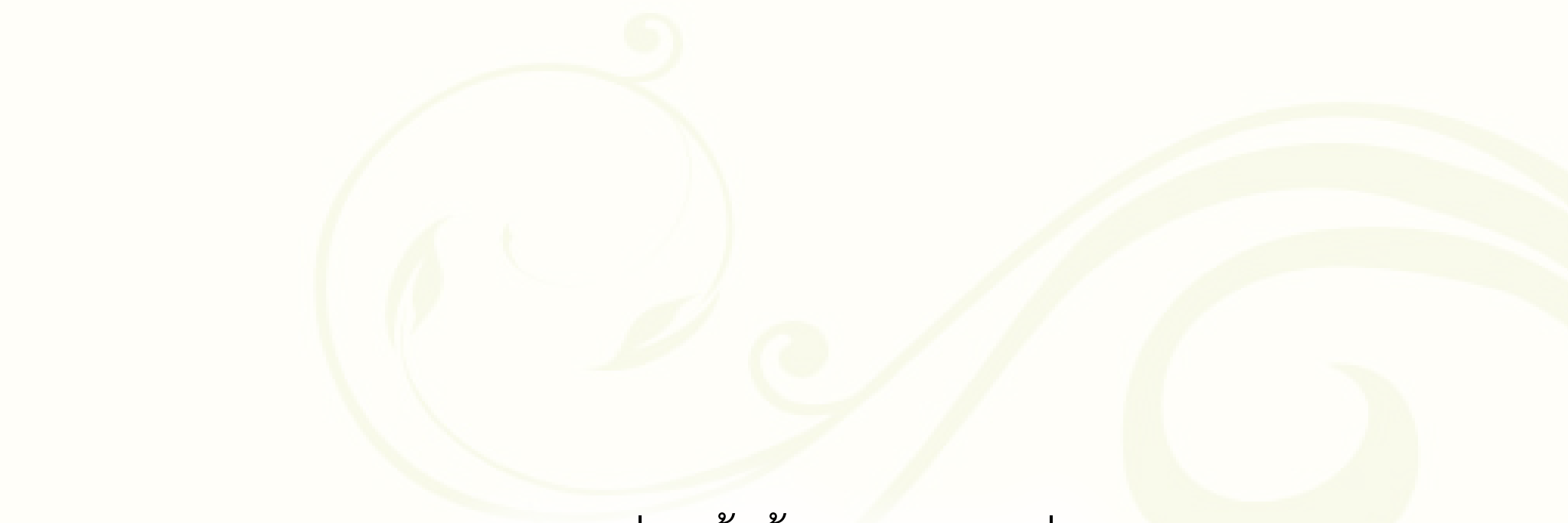
ลำนำยามเย็น

มา'น'น'ภา'ทา'แสง'สี'แดง'ส้ม
ใ'ห'้อ'าร'ม'ณ'์'ส'าย'ณ'ห'อ'น'อบ'อ'ุ่น
เป็'น'ร'ิว'ร'าย'ส'าย'เงา'เท'า'ละ'ม'ุน
แ'ร'แ'อ'ร'ม'แ'น'ม'จ'ุน'เก'ื่อ'ห'น'ุน'น้ำ

ระ'ล'อ'ก'ค'ล'ี่'น'ร'ิว'พล'ิว'ร'ี'ย'ว'ส'าย
ร'ี'ย'ง'ระ'บ'าย'ล'อ'ง'ล'ิว'ร'ิว'สูง'ต่ำ
ส'ะ'ด'ุด'ตา'อ'าร'ม'ณ'์'พ'ร'ม'ล'ำ'นำ
ร'าย'ระ'บ'ำ'ค'ำ'กร'อง'ภ'า'พ'ท'อ'ง'ธ'าร

ฝ'าก'ฝ'าก'ฝ'ำ'ส'าย'ณ'ห'อ'น'พิ'ลา'ส
ธ'ร'ร'ม'ชา'ติ'ดิ'น'แ'ด'น'อ'น'แ'ส'น'ห'วาน
ฝ'าก'กั'บ'ถ'อ'ย'สุ'น'ท'ร'ใน'ก'ล'อน'ก'าน'ท'
ช'โล'ม'ห'ว'ง'ด'ว'ง'มา'น'ข'อง'ห'วาน'ใจ

เหมือนมานฟ้าสมแดงทอแสงอุ่น
นุ่มละมุนจุนเจือเอื้อคลื่นไหว
ซึ่งสะท้อนทั่วธารหวานละไม
กล่อมหทัยเธอหวานดั่งธารทอง

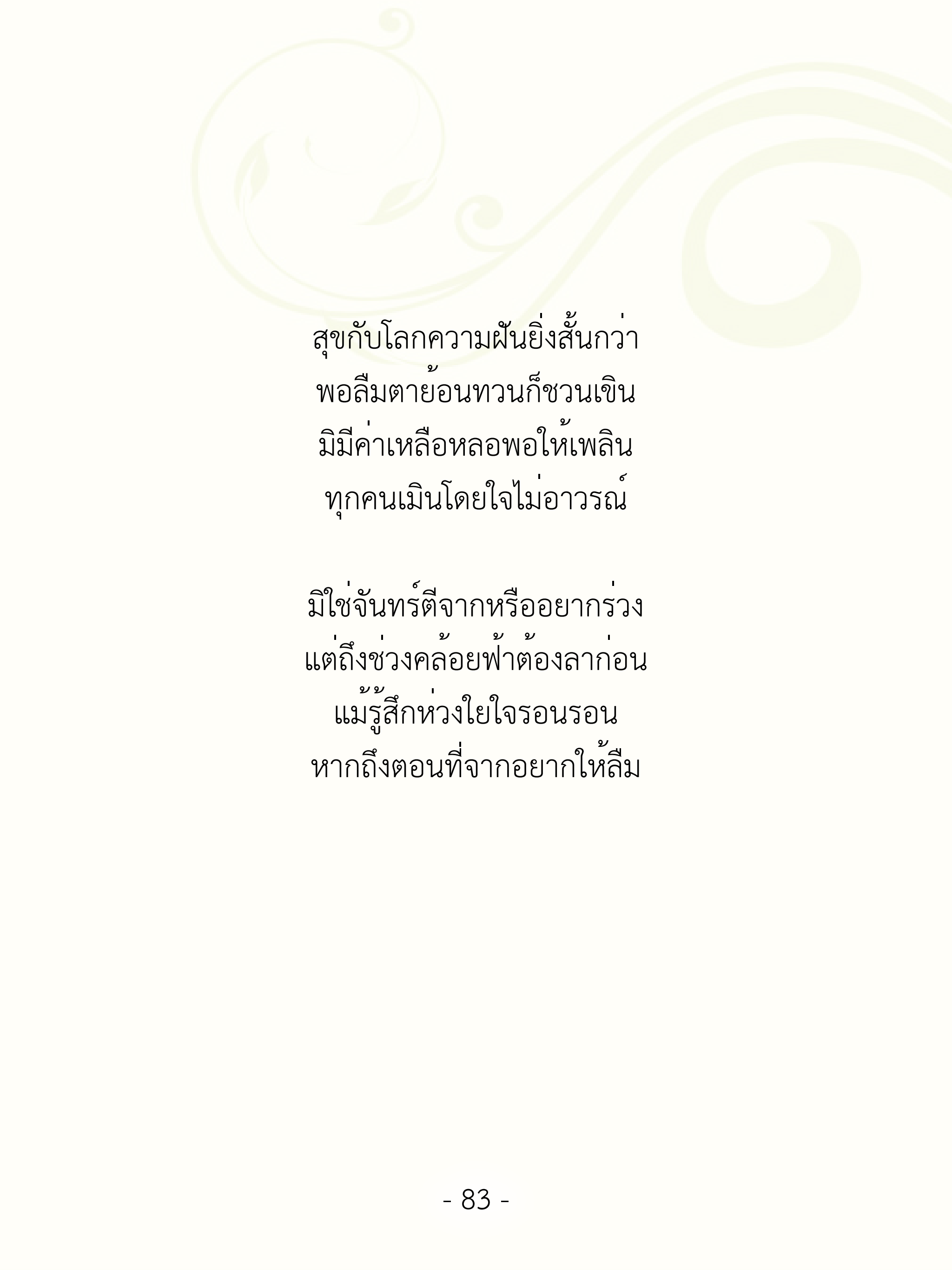
ฝากความรักแนบภาพอันซาบซึ่ง
ความคิดถึงซึ่งผสมกับลมล่อง
ความรู้สึกละไหวหวานยามยื่นมอง
กับลำนำคำกรอง..ของยามเย็น

ก่อนจันทรวาง

คืนนี้จันทรห่อเหี่ยวดวงเสี้ยวแหง
ผายผอมแห่งแรงลอยเริ่มร่อยหรอ
เหมือนจระหว่งหวางหาฝ้าชะลอ
เพื่อจะขอปลอบคนหม่นหทัย

"ทุกชีวิตต้องรับสุขกับโศก
สุขกับโลกความจริงนั้นยิ่งใหญ่
อาจเกี่ยวพันสรรสร้างอย่างอื่นใด
เหมือนเป็นมาและเป็นไปอย่างไรเคย

แต่ความผันสวຍงามเพียงยามหลับ
เป็นความลับบรรเจิดมิเปิดเผย
ผู้คนในสังคมฤาชมเชย
แคะจะเอ่ยสักคำทำยากเกิน

สุขกับโลกความฝันยิ่งสั้นกว่า
พอล้มตายอนทวนก็ชวนเขิน
มีมีค่าเหลือหลอพอให้เพลिन
ทุกคนเมินโดยใจไม่อาวรณ

มิใช่จันทร์ดีจากหรืออยากรวง
แต่ถึงช่วงคล้อยฟ้าต้องลากอน
แมร์สู้กหวงใยใจอรอนรอน
หากถึงตอนที่จากอยากให้ลืม

เที่ยวไทยป่าไฟรดงาม

เที่ยวไทยในวันหยุด

แดนสวรรค์วันหยุดสุดแสนที่
แห่งอุษาคเนย์ทะเลใต้
ที่ท่องเที่ยวขึ้นชื่อคือเมืองไทย
เสนอให้ลองคิดพิจารณา

หากหัวใจโฉมแพะทำเลเหมาะ
คือเที่ยวเกาะสวยงามดำน้ำท่า
ชมนครโอฬารหรรษของปูปลา
ออมธารากอดคุณละมุนละไม

หากรู้สึกวังเวงเพลงป่าเขา
ลบความเหงาเพื่อนเพื่อนรางเลื่อนได้
การกระโจนโผนผกแห่งนกไพร
จะกล่อมใจไหวตื่นชื่นละมุน

สถาปัตยกรรมวรรณาสถาน
ตั้งวิมานที่ครบความอบอุ่น
มีความรักผุดพองตระกองคุณ
ความว่าวุ่นหนักเกาจะเบาสบาย

มีน้อยกว่าอาหารตาที่วามาก
แม่แต่อาหารปากก็หลากหลาย
ด้วยรสชาติเลอล้ำย่น้ำลาย
มีมากมายให้ชิมเลือกลิ้มลอง

ที่ระลึกสุดคุ้มกระจุกกระจิม
คือรอยยิ้มจากใจอันใสพอง
ให้วันหยุดที่หวังค่าดังทอง
รอรับรองคุณมาคนหารัก

"โรแมนติกพลิกพลิ้วต่างตีวเข้ม
ลึ้มอิมเอมเปรมปรีดีทวิศักดิ์
แอวอุษาอากาศเนย์เสนห์ภักดิ์
พลี้อตถอยถักเรื่องรักใคร่ให้ลงตัว"*

* Prayad Pantasri

เที่ยวชุมพร ๑

"เดือนเมษาหน้าร้อนทะเลอนเที่ยว
ใช้ไปเที่ยวเกี่ยวก่อยตรงลงทางใต้
จุดหมายเมืองชุมพรค่อนข้างไกล
เพราะหัวใจยังถวิลถิ่นเคยเนา"(1)

"การย้อนอดีตไกลในเที่ยวนี้
อยากดูปะการังสีที่เกาะเต่า
เกาะนางยวนชวนฝันสวรรค์เรา
ฝรั่งเขาได้ยืมบินมาดู"(1)

"อยากเหาะอย่างเหยียบทรายทักทายถิ่น
ร่วมโบยบินสู่ออดีต จิ้งหรีดคู่
ที่หัวฉีกปีกหลุดหนีมุดรู
ด้วยมีคู่หึ่งโหดดังเคยฟังมา"(2)

"จึงสวมใจสินสมุทรดำผุดว่าย
พร้อมสอดสายทองที่ศน์ชมมัจฉา
ปะการังใต้สมุทรสวยสุดตา
ทองธาราซ่อนเสน่ห์ทะเลไทย"(2)

"พิศทะเลใต้น้ำงามประหลาด
ธรรมชาติบรรเจิดเพริศสดใส
ทั้งปูปลากุ้งหอยล่องลอยไป
ดูคลื่นไหลฟองขาวราวลมแรง"(1)

"จากทะเลพักสักครู่ชวนดูนก
เราจึงวกขึ้น "เขาดินสอ" รอที่แหล่ง
ส่องดูเหยี่ยวอินทรีและอีแร้ง
นกกิ้งโครงปากแดง เอียงสาธิตา"(1)

"ตั้งเมืองแมนแดนสยามสวยงามนัก
คนทะเลักหลังเยื่อนมิเลื่อนค่า
ธรรมชาติวัฒนธรรมล้ำราคา
สวยโสภาแก้มอ้มยิ้มเย็นเคียง"(2)

(1) Parinya In-udom

(2) Prayad Pantasri

เที่ยวชุมพร ๒

ตั้งสวรรค์บนดินสินแห่งหล้า
ทรัพยากรหนึ่งซึ่งแท้เที่ยง
อวยความสุขชื่นฉ่ำให้ลำเลียง
เมื่อคนเมียงเคียงคลอคอยออเซาะ

ชมท้องฟ้าสีครามน้ำสีฟ้า
เขี้ยวพฤษภษาช่อมปกคลุมเกาะ
ทรายสีขาวราวเชยเดินเลียบเลาะ
เชื่อมเฉพาะทอดยาวราวสะพาน

ท่ามความงามเลอล้ำธรรมชาติ
เรายังอาจหากสนุกสนาน
ชวนเพื่อนฝูงดำน้ำอย่างสำราญ
ชมวิมานทวะใต้ทะเล

ทักทายเทพธิดาปลาแสนสวย
ในหุบห้วยประการังวังแสนเก
เทพบุตรกุงหอยคูปูชาเก
อสูรมีกลิกละเห่เสแสรงลอย

เพียงเอื้อมมือจะลองตองหนดแกว่ง
เธอกี้แกล่งสะดุงหลังพุงถอย
แต่ดวงตาดำดำยั้งสำออย
ตั้งจะคอยส่งนัยทอดไมตรี

ปราสาทประการังตั้งเทพนิมิต
จึงวิจิตรก่องเก็จคล้ายเพชรสี
สมบัติแก้วทวะแห่งนที
สุนทรียรมณ์เปี่ยมยามเยียมยล

เป็นสมบัติพลัดกันชมที่จมน้ำ
แม่เต็มด้าแต่ลวนมิควรชน
นำมาเป็นสมบัติมัดตัวตน
สมบัติคนแสนดีมีค่าเกิน

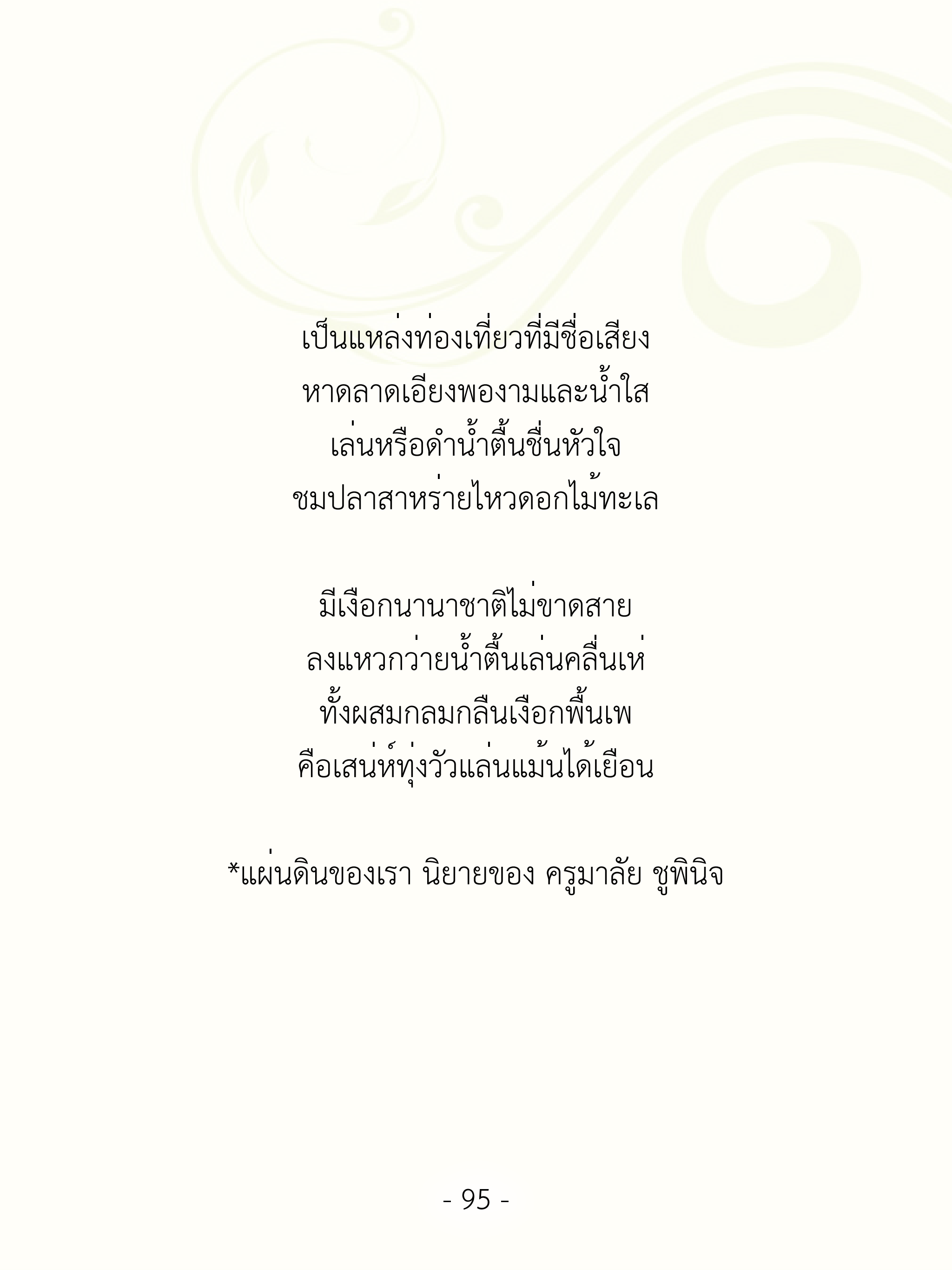

เที่ยวชุมพร ๓

ทุ่งวัวแล่นแสนงามนามลือเลื่อง
เคยมีเรื่องเล่าขานมานานเนิ่น
ก่อนเป็นฉากนิยายตั้งหนังทำเงิน*
บนแนวเนินโค้งหาดปราศผู้คน

เป็นป่าใหญ่ใบปรกอันรกชัฏ
นานาสัตว์จับจองครองแต่ตน
วันหนึ่งกลุ่มพรานป่ามาผจญ
วัวกระทิงวิ่งไม่พ้นถูกคนยิง

แม่วัวโดนถลกหนังยังคิดหนี
ลุกขึ้นควบเร็วจีเหมือนผีสิง
ทุ่งวัวแล่นจึงเป็นชื่อถื่ออ้างอิง
หลังหลายสิ่งมาเบียดทุ่งเปลี่ยนไป

เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง
หาดลาดเอียงพองามและน้ำใส
เล่นหรือดำน้ำตื้นชื่นหัวใจ
ชมปลาสาหร่ายไหวดอกไม้ทะเล

มีเจ็อกนานาชาติไม่ขาดสาย
ลงแหวกว่ายน้ำตื้นเล่นคลื่นเห่
ทั้งผสมกลมกลืนเจ็อกพื้นเพ
คือเสน่ห์ทุ่งว้าวเล่นแมนได้เยือน

*แผ่นดินของเรา นิยายของ ครูมาลัย ชูพินิจ

เที่ยวชมพร ๔

๒

เวลาดีตีห้าฟ้าเริ่มใส
จากทะเลอ่าวไทยเข้าไพรเถื่อน
การขึ้นเขาดินสอโรหลายเดือน
หน้าฝนเคลื่อนสู่หนาวราวตุลา

จึงจะเห็นปักขีซึ่งหนีหนาว
จากรัสเซียบินราวหกล้านหลา
แวะเข้าสู่ที่หมายในสายตา
ก่อนมุ่งหน้าลงใต้ปลายมลายู

เขาดินสอเป็นแหล่งแฝงคอยเหยี่ยว
เพียงแหล่งเดียวซึ่งดีและมีอยู่
จะมีนกมากมายมาให้ดู
และเรียนรู้เพื่อจะอนุรักษ์

การป็นเขาดินสอนั้นทรหด
เหงื่อต้องหยดหลายรอบจนหอบหนัก
ก่อนจะถึงยอดผาศาลาพัก
เพื่อตั้งหลักตั้งกลองคอยส่งนก

น้ำสีฟ้าป่าสีเขียวที่เหลียวเห็น
รู้สึกเย็นชื่นใจถึงในอก
แม่พันธุ์ไม้บนภูดูเรื่อรก
บางผลตกดอกมีสีสวยงาม

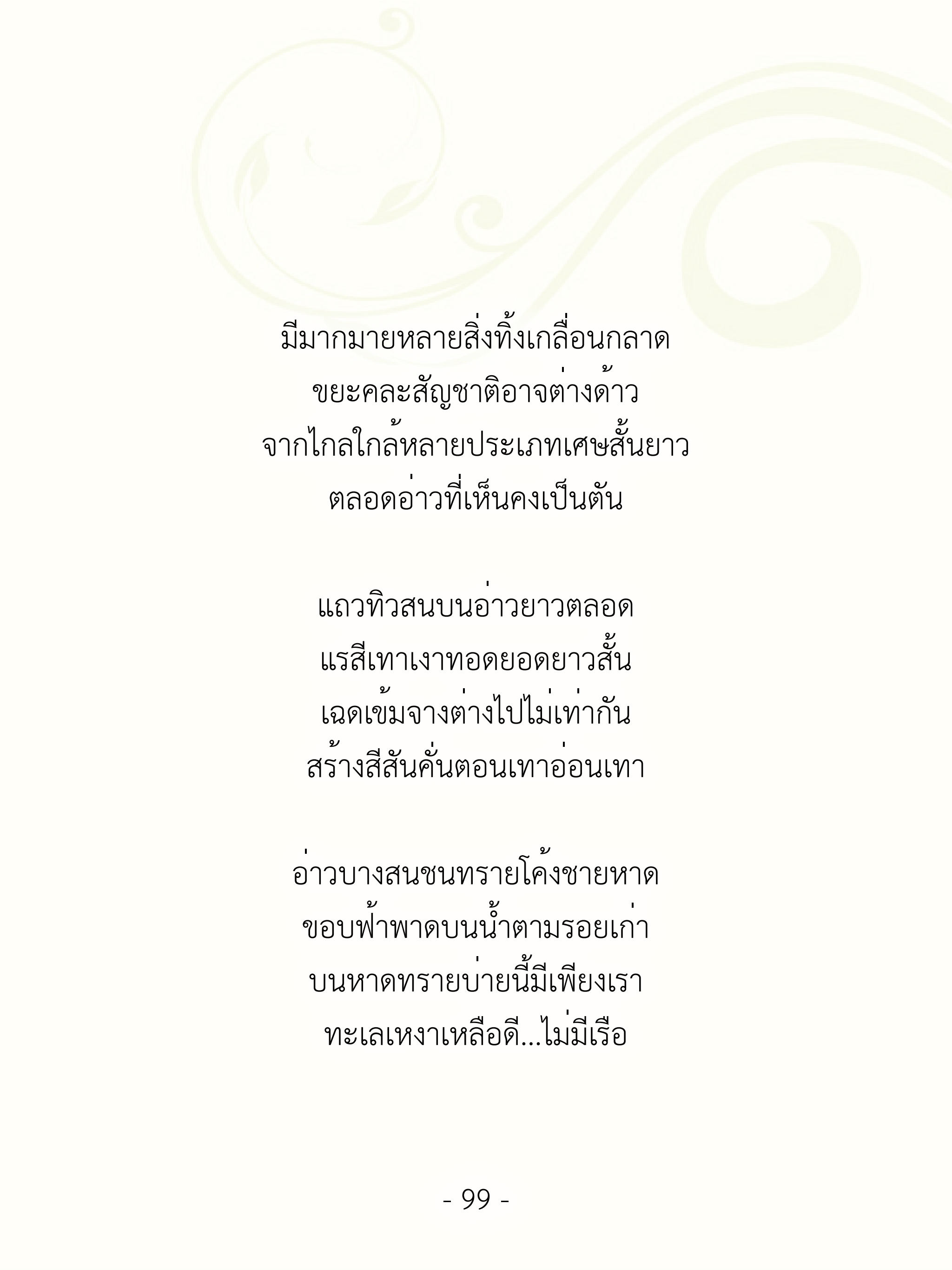
เขาดินสอรอให้นักท่องเที่ยว
มาดูเหยี่ยวย้ายถิ่นบินผ่านสยาม
มาชมภาพอ่าวไทยไพโรพिरาม
ทดลองความแรงใจกายไปพลาาง

เที่ยวชุมพร ๕

ฟ้าคำรามข้ามฟ้าเวลาบ่าย
ครึ้นครึ้นครึ้นกลืนหายใต้ฟ้ากว้าง
ลมเอื่อยเอื่อยเฉื่อยฉิวหวิวบางบาง
แดดทั้งจ้าทั้งจางเป็นบางครา

จ๊กจั่นชุมพรร้องต้อนรับ
คนย้อนกลับอบอุณหเพราะคุณหน้า
นกเขาขัน จูฮุกกรู! กูทักมา
จากแนวป่าบายนี้มีสองตัว

เดินลงหาดกวาดตามองหาเพื่อน
แต่ดูเหมือนเพื่อนเร้นไม่เห็นหัว
เปี้ยวโผล่ขึ้นจากรูดูกลัวกลัว
เรายิ้มยั่วตัวสี่คล้ำทำตาวาว

มีมากมายหลายสิ่งทั้งเกลื่อนกลาด
ขยะคละสัณฐชาติอาจต่างดาว
จากไกลไกลหลายประเภทเศษสั้นยาว
ตลอดอ่าวที่เห็นคงเป็นต้น

แถวทิวสนบนอ่าวยาวตลอด
แรสีเทาเงาทอดยอดยาวสั้น
เฉดเข้มจางต่างไปไม่เท่ากัน
สร้างสีสั้นคั่นตอนเทาอ่อนเทา

อ่าวบางสนชนทรายโค้งชายหาด
ขอบฟ้าพาดบนน้ำตามรอยเก่า
บนหาดทรายบ้ายนี้มีเพียงเรา
ทะเลเหงาเหลือดี...ไม่มีเรือ

เที่ยวชุมพร ๖

เนินทรายธรรมชาติหาดบางเบ็ด
สมมุติฐานการเกิดบรรเจิดเหลือ
เมื่อน้ำแข็งโลกมากมายละลายจื่อ
ภูเขาเหนือหาดงามถูกน้ำล่อม

กาลก่อเหตุเขตน้าลระดับ
โดยถอยกลับทิ้งสันทรายกองหลายหย่อม
เกาะสันดอนบนบกตั้งยกจอม
จึงโอบอ้อมทะเลหลง(1)ไว้คงเต็ม

หน้าทะเลกว้างใหญ่ไรเกาะกั้น
ความลาดชันค่อนข้างน้อยจึงพลอยเสริม
ทรายละเอียดดั่งแป้ง(2)ช่วยแต่งเต็ม
ลมมรสุมพัดเพิ่มเติมเนินทราย(3)

ซากพืชสัตว์นานเนในทะเลหลง
กลายเป็นดงดินพรุ(4)ลุขยาย
ด้วยซากพืชที่อัดสัตว์ที่ตาย
พรุกว้างกลายตื่นเขินเกินเกากาล

น้ำกร่อยค้อยค้อยหายกลายเป็นจืด
ยิ่งช่วยยึดพืชอยู่ชูกิ่งก้าน
พืชเฉพาะถื่นต้นที่ทนทาน
สร้างวงศวานวานเครือเหนือหุบเนิน

ด้วยภูมิประเทศที่มีเสน่ห์
หาด-ทะเล-กองทรายคล้ายเขาเขิน
มีพันธุ์ไม้นานาพาผลิตผลิติน
ตั้งชวนเดินพักผ่อนเพื่อหย่อนใจ

ทัศนียภาพทางตาพาสุขสม
สุนทรียรมณั์พาสดใส
อากาศชื่นคลี่นกล่อมน้อมหทัย
เนิ่นทรายในบางเปิดเปิดมุ่มมอง

(1) Lagoon

(2) ทรายแป้ง เมื่อเดินมีเสียงเสียดสีระหว่างเม็ดทราย

(3) Sand Dune อยู่ในพื้นที่โครงการพัฒนาส่วนพระองค์ฯ

(4) Peat Swamp

ชอบหาตบางสน

ชอบตะวันโผล่จากน้ำในยามเช้า
ชอบเพราะเจ้าช่างมีสีสดใส
ชอบคุณน้ำระยิบระยับสวยจับใจ
ชอบมองไกลไปจุดสุดสายตา

ชอบเกาะกลางนทีมีเสน่ห์
ชอบโมเมเห็นเจ้าเงาะเหาะไปหา
ชอบคิดฝันวันเป็นเซนรจนา
ชอบสีฟ้าคล้ำคล้ำบนอัมพร

ชอบรสชาติความเค็มปะแล่มปะแล่ม
คล้ายน้ำตาอาบแก้มเมื่อวันก่อน
ชอบเสียงคลื่นซัดซ่าเหมือนนอวารณ์
ชอบสนตอนเอนโอนเพราะโดนลม

ชอบยืนจ้องมองดูเจ้าปู่น้อย
ชอบเปลือกหอยมากมีสีผสม
ชอบเดินย่ำบนทรายให้เท้าจม
ชอบขีดเขียนคำคมบนผืนทราย

ชอบมองหาดตรงที่ปริ่มอยู่ริมน้ำ
ชอบแอบซั้ยยามคลื่นเยือนแล้วเลื่อนหาย
ชอบเมื่อน้ำโรยละอองต้องผิวกาย
ชอบแม่อายไอดินกลิ่นทะเล

ชอบโค้งรุ่งเหนือน้ำในยามบ่าย
ชอบเดินเก็บสาหร่ายมีถมเถ
ชอบฟังเสียงเครื่องยนต์ดังเรือดังเก
ชอบเสน่ห์ทรายทุกเม็ดคล้ายเพชรเจือ

ชอบนวลำนำน้อยเล่นล่อยล่อง
ชอบฝันฟ่องมองตามด้วยความเชื่อ
ชอบคิดว่า "ใครสักคน" อยู่บนเรือ
ชอบแม่เมื่อตาหลอกบอกเป็นเธอ

ทิวาผัน

อรุณเริ่มเวลาทิวาผัน
แห่งชีวันอิมหวังนั่งดื่มด่ำ
ตั้งทุกสิ่งรอบกายร้ายระบำ
อารมณ์รื่นชื่นฉ่ำดังฮัมเพลง

มวลดอกหญ้าราเริงเชิงเอิบอิม
เมื่อลองลิ้มน้ำค้างร่างตุ้มเต่ง
ลองคลีกลีบแรกแย้มแถมเกรงเกรง
ตักแตนครั้นเครงร้องเพลงรอ

กลีบแรกแย้มแถมมองทั่วท้องทุ่ง
ไหวสะดุ้งกับท่าที่กะหลีกะหลอ
ของภมรว่อนนวลที่ชูคอ
แว่วเสียงซอใบไม้สายเล่นลม

เงยสบตากับนกที่ผกผัน
เหมือนไต่ยีนลูกในรังส่งเสียงขรม
เจ้าผีเสื้อปีกลายอาจหมายชม
จึงร่อนก้มมองมาลีลาเลียม

เจ้าดอกหญ้าแรกแย้มแก้มระเรื่อ
มองผีเสื้อปีกลายแล้วอายเหนียม
จักจั่นตัวผู้คู่ขวัญเรียม
ร้องเพลงเตรียมเรียกคู่ฤดูร้อน

อุ่นแสงทองส่องทุ่งจรุงริน
ดอกหญ้าตื่นโลกใหม่ด้วยวัยอ่อน
ต่อตำนานลานทุ่งอุมมือภมร
เหมือนดอกหญารุ่นก่อนแห่งดอนแดง

ตะวันสาย

ดวงอาทิตย์มีราหน้าแต่มีสี
ดอกหญ้าคลีกลีบหวานบานรับแสง
กลางเสียงร่อนว่อนวูหุ่มแมลง
ซึ่งพลิกเพลงพลิ้วผินบินผ่านไป

แมลงปอปีกทองบินท่องทุ่ง
เห็นตัวบุงกระดืบควนชวนสงสัย
หรือมีเป้าหมายล่าผกาใด
จึงตั้งใจหาที่เหมาะสมเกาะแอบดู

ผกาคลีบสวยหวานเจ้าบ้านรับ
การจู่จับเคล้าคลีงของผึ้งผู้
ลืมนรุษสหายดเสน่หจันเรณู
ติดหัวหูละอระรดหวดหน้าตา

แล้วไปยื่นเซ็ดหนวดอดดอกไม้
สักครูใหญ่จึงเตรขึ้นเวหา
ตามกลิ่นหอมของร่างนางพญา
ใช้น่านฟ้าเป็นสวรรค์ "ฮันนีมูน"

ดุจผกาอาวรณ์ภมรหนุ่ม
มีอาจคุมรารานการสิ้นสูญ
กลีบเหี่ยวโหยโรยราด้วยอาดูร
บุ่งสมบุรณ์ก่อนจากซากมาลี

ดอกหญ้าบานเล่นลมพลิวพรมผ่าน
โยกไหวก้านล่อภมรว่อนวู่วิว
แมลงปอห่อเหี่ยวเปลี่ยวฤดี
หวั่นนาที่ดอกหญ้าเสียท่าภมร

บายดอกหญ้า

แมลงภูจู่โจมเล่าโลมลูบ
แก่งจับจูบเยาหยอกดอกหญ้าอ่อน
แมลงปอพ้อหาเจ้าวานร
ด้วยอาทรดอกหญ้าผู้อาภัพ

ไมยราพถอดใจใส่แมลงภู
วานรจู่โจมเข้าโจมตี
ทั้งบีบทั้งบีบขยี้ยับ
แมลงภูซัดดับกับยักษ์มาร

แต่ตัวที่เยาหยอกดอกหญ้าสวย
ใครจะช่วยกรุณาฆ่าสังหาร
อาจเป็นบุญหนุนค้ำกรรมบันดาล
ดอกมาลีสีหวานบานข้างเคียง

แมลงภูรุเห็นจึงเล่นเล่น
คอยแสวงเสเหทางหาทางเลี้ยง
เจ้าดอกหญ้าหน้าหงอยคอยมองเมียง
หัวใจแตกเป็นเสียงเสียงไม้พ่น

แมลงภูจุจีมาลีสาว
จึงถึงคราวดอกหญ้าน้ำตาหล่น
หรือแมลงเอาแยบเลียนแบบคน
ซ่อนเล่ห์กลเลวทรามยามหลอกชม

มองซากผกาเก่าเฉาเหี่ยวห่อ
แมลงปอหงุดหงิดดวงจิตขม
ในทุ่งหวานลานไศกโลกหลากปม
หัวใจจมหลมลึกสำนึกนั้น

สายัณห์แมลงปอ

นี่ถึงช่วงอาศัยอยู่ในน้ำ
คนเขาเรียกแมงระงำจำได้มัน
เพื่อนที่โชคไม่ดีหนีไม่ทัน
ถูกคนผันเป็นห่อหมกน่าตกใจ

อาจมีบุญช่วยค้ำกรรมช่วยคุ้ม
น้ำโอบอุ้มชีวารอดมาได้
อาจเพราะจอกหรือแห่นแผ่แผ่นใบ
ปกร่างรอดปลอดภัยจนใหญ่มา

ลอกคราบตนจนเพลिनเกินสิบครึ่ง
คราบรุ่งรังจึงคลายหายแน่นหนา
กลายเป็นปีกงดงามอร่ามตา
บินขึ้นฟ้าล่าเมฆชิมสีรุ้ง

ก่างปึกพ้อนร้อนเรโนเวหา
ชมดอกหญ้าผกาหวานบานทั่วทุ่ง
ฝากหน่อเนื้อเชื้อสายหมายผดุง
เผ่าพันธุ์รุ่งถึงลือลือสืบสกุล

ดอกหญ้าผกาหวานปานมิ่งมิตร
เติมชีวิตชิงพลบให้อบอุ่น
แม่สีปีกซัดจางต่างจรูณ
คนเคยคุ้นจุนเจิมเสริมขวัญยืน

เห็นพระสุรยอแสงดั่งแรงหาย
ผกาคลายโรยราดอกหญ้าสะอื้น
ทิวาเช้าซีวันผันสู่คืน
ก่อนทุ่งตื่นกับวันอันเปลี่ยนแปลง

เป็นต่อของจังหวัด

อยากจะปลอบดอกหญ้าผกาไศก
ที่เหมือนโลกงัดฟันฟ้ากลั่นแกล้ง
ต้องเจ็บซ้ำซ้ำซากจากแมลง
น้ำตาแห้งเพื่อจะหล่นหนต่อไป

แต่จังหวัดกรีดเสียงเมื่อเที่ยงก่อน
พอกลับย้อนนึกทวนหวนคิดได้
ถึงแนวที่โลกวางเป็นบางนัย
การแก้ไขแมลงต้องแกร่งพอ

จังหวัดสีน้ำตาลปานขี้หิ้ง
ไขไกรธซึ่งแต่คุ่มหนุ่มรูปหล่อ
เมื่อเกาะหลังร่วมรู้เป็นคู่คลอ
เธอมีรอเป็นฝ่ายถูกชายทิ้ง

จึงทั้งกั้ดทั้งฉีกจนปีกขาด
ปิดโอกาสส่งเสียงเลียบเคียงหญิง
เป็นการย้ำแน่นหนักกว่ารักจริง
โดยการชิงตัดช่องเพื่อป้องกัน

ซึ่งได้ผลแน่นแนวกว่าแก้ไข
มองมุมใหม่บางส่วนก็ชวนชื่น
หากดอกหญ้าผกาเจ้ารู้เท่าทัน
เรื่องโศกศัลย์หงอยเหงาจะเบาลง

แมลงปอพอจะคลายหายหงุดหงิด
แม้ชีวิตใกล้สิ้นวันสายัณห์บัง
บางครั้งยังปวดร้าวบางครั้งวปลง
จะยังคงหมุนวนจนหลับตา

จารีตผีเสื้อราตรี

สุริย์ลับอรุณตะวันตก
ความมืดปกทั้งกรุงทั่วทุ่งป่า
มวลผีเสื้อกลางคืนตื่นนิทรา
เพื่อออกหากุชมผสมพันธุ์

คำนิทากาเลโมเมเทียบ
กล่าวเปรยเปรียบผีเสื้อเหลือกระสัน
ทั้งตำหนิตินหมิ่นใจกัน
แต่สำคัญอย่างไรใครเคยรู้

นั่นคือช่วงเวลาแห่งหน้าที่
ของชีวีผีเสื้อที่เหลืออยู่
เพียงสืบสายขยายพันธุ์ทันฤดู
ที่ชีวันสั้นจู่จะอยู่ไป

ภารกิจลู่ลวงชีพร่วงลับ
หนอนขยับเขยิบเติบโตจากไข
ค้อยกระต๊อบคืบคืบกักกินใบ
จนตัวใหญ่เข้าดักแด้อาแต่กิน

การออกจากดักแด้แม่ปีกเพื่อ
เป็นผีเสื้อราตรีโรโผผิน
หาคู่สร้างให้ทันวันชีวิน
ซึ่งจะสิ้นอายุขัยอีกไม่นาน

เป็นผีเสื้อราตรีมีภาระ
ไขกาละสุขสันต์หรือผันหวาน
มีมีแม่เวลาหารับประทาน
เกิดเพื่อการขยายพันธุ์นั้นอย่างเดียว

กัลปพฤกษ์ ๑

หอมกลิ่นกัลปพฤกษ์อ่อนนึ่งถึง
ใครคนหนึ่งเขียนกลอนแสนอ่อนหวาน
ย้อนสู่วันกัลปพฤกษ์จารึกกานท์
อยู่บนลานใจหม่นของคนรอ

สีชมพูแกมขาวสวยพราวพริ้ง
ห้อยตามกิ่งอิงอยู่ก้านชูช่อ
งามเกสรสีเหลืองเรืองล่อ
ภูผิงคลอเคียงขวัญ...กัลปพฤกษ์

บุราณกล่าวเจ้าอยู่คู่สวรรค์
ปรารถนารอยพັນอันรู้สีก
เมื่อตั้งจิตคิดขอกก็สมนึก
คล้ายจารึกลึกลับกับต้นไม้

ความหมายแห่งนามขลังยังคงอยู่
คนทูนเทิดเชิดชูเป็นผู้ให้
ทั้งทั้งทานการช่วยอวยโชคชัย
สงเคราะห์ใครเขาเพลिनแต่เมืงเรา

กัลปพฤกษ์ชูช่อลอมแลง
เหมือดดังแกลงเยยกมลของคนเหงา
ที่ทรอรทรมานมานานเนา
อยู่กับคำหวานเก่าเขาเว้าวอน

เพียงแหงนคอพ้อเจ้าก็เท่านั้น
คนประพันธ์ที่เพียรเขียนออกด้ออัน
ปานนี้ยังวังเวงไรเพลงกลอน
ฝนหนาวอรรวงหล่นลงบนมือ

กัลปพฤกษ์ ๒

หอมกลิ่นกัลปพฤกษ์รู้ลึกซึ้ง
เมื่อมายืนแห่งนคอชมช่อ-สี
อยากขอบคุณมอบไปในทันที
เพราะเจ้ามีความขลังดังนามา

เจ้าเกิดพร้อมอาทิตย์ประสิทธิ์แสง
เป็นไม้แห่งสมมาตปรารธนา
ของผู้คนทั่วไปในโลกา
ให้ฤชาแก่จตุโลกบาล(1)

เปรียบดังดวงแก้วสารพัดนึก
กัลปพฤกษ์ไม้ใบแผ่ไพศาล
มีมากแถบฉัททันตสระ(2)หิมพานต์
วรรณคดีโบราณได้จารลง

ยังเป็นเทพดำรง(3)อยู่สวรรค์
แต่เป็นกัลปพฤกษ์งามตามประสงค์
แห่งคนเฝ้าชมชื่นอย่างยืนยง
ที่ยังคงรักปลุกและผูกพัน

แมลงภู่อ้อยไกลในแดนอื่น
จึงฝากคลื่นอารมณ์กับกลอนผัน
ว่าหัวใจถวิลกลิ่นสุคันธ์
ลบไศกศัลย์คนเหงาทูเลาเลื่อน

ชมพู่ขาวพราวผ่องเพียงของขวัญ
ที่กำนัลปลุกปลอบมอบเป็นเพื่อน
กลีบดอกสีสวยหวานบานยิ้มเตือน
คนซึ่งอยากมาเยือนแต่เลื่อนลอย

"กัลปพฤษณีกะหวังสมตั้งจิต
ให้สัมฤทธิ์มั่นเศราหายเหงาหงอย
นามพฤษณานายลเยียงคนคอย
สู่เสียงสอยร้อยรักถักมาลา"*

- (1) ผู้รักษาโลกใน 4 ทิศ ล้วนทรงพระฤชา
อันเกิดแต่ไม้กัลปพฤษ
- (2) ฉันทันต์ ชื่อสระหนึ่งในเจ็ดสระของป่าหิมพานต์
- (3) ต้นไม้ของเทวดามี 5 ชนิดคือ กัลปพฤษ
มันทาร ปารีชาต หรือจันทน์ สังทาน

* Prayad Pantasri

เสลา ๑

โ๓้เสลาเฉาใจทิ้งใบร่วง
โดยมิหวังอาลัยใครจะชม
เคยเป็นพุ่มเรือนยอดกอดกันกลม
ร่วงเป็นพรมสีน้ำตาลปูลานดิน

ยามเสลาทิ้งใบใจจะขาด
ดั่งนिरาศร์ร้างทางหายสิ้น
กิ่งคล้ายคนทนช้ำน้ำตาริน
เฝ้าถวิลวันหวานที่ผ่านมา

ยังยืนต้นทนนิ่งกิ่งก้านโกรน
บางวันโดนลมแรงแสงแดดกล้า
หัวใจยังวังเวงกับเพลงลา
พร้อมน้ำตาที่ไหลในกมล

พลีวลมหนาวรามอบปลอบกึ่งก้าน
ผลิดอกม่วงสวยหวานบานเต็มต้น
เป็นช่อช้อยห้อยค้อมดั่งถ่อมตน
ปลุกปลอบคนรักพรากจากหัวใจ

ดอกเสลาม่วงหวานบานสะพรั่ง
คนสิ้นหวังเสมือนเจอเพื่อนใหม่
ดอกเสลาแต่งต้นจนพิไล
สวยสดใสสีม่วงปลอบดวงมาน

ความรู้สึกระส่ำระสายและหงอยเหงาน
จิ่งทุเลาลงด้วยสีสวยหวาน
อยากให้ดอกเสลาสวยเนานาน
ประดับลานลบฉณา...เสลาเอ๋ย

เสลา ๒

"แม่เสลาอ้างว้างเพราะร่างคู้
คงยืนอยู่อย่างสง่าตามหน้าที่
ด้วยทวยทัศน์พันธนาแห่งมาลี
มีอาจหนีไปแสวงสุขแห่งตน"

ห้วงลานดินสิ้นเสลาจะเฉา-ว่าง
ทุ่งจะกว้างอย่างกะทะเลหม่น
สนามหญ้าจะระกำโดยจ้านน
ข้างถนนจะว่างไร้ร่างใด

เจ้าเสลาตนน้อยจะคอยหา
ขาดสายตาอาหารก่อนเติบโตใหญ่
จะขาดผู้แลเหลียวเยียวยาใจ
จะมีใครปลอบขวัญวันอ่อนแอ

จะต้องอยู่เป็นหลักอันหนักแน่น
ไม่คลอนแคลนเปะปะตามกระแส
แห่งโลกที่หมุนเวียนและเปลี่ยนแปลง
เพื่อดูแลเหล่ากอบริวาร

แผ้วถางนาแหล่งมิแห่งผาก
ช่วยหยั่งรากยึดดินตั้งถิ่นฐาน
ช่วยควบคุมอุ่มชื้นให้เย็นนาน
อาจช่วยต้านภัยทุ่งมุงทำลาย

เป็นเสลาเย็นต้นทนนว่าเหว
แต่ท่อมเทเลือดเนื้อเพื่อจุดหมาย
อยู่กลางทุ่งมุงมันตราบวันตาย
เงางมกายหรือเขลา...เสลาเออย

เสลา ๓

เสลาบานติดต้นทนเสมอ
แมตองเจอลมแรงกลีบแหงบาง
เจอแดดเลียเต็มทีเหมือนสีจาง
แต่ในบางเวลาฟ้าให้น้ำ

ช่วยเยียวยาเสลาเฉาอ่อนล้า
ให้เวลากลับคืนหวานชื่นฉ่ำ
ลดทอนความกร้านกรอบที่กรอบงำ
ให้อยู่ทำตามจะปณิธาน

เป็นดอกไม้สำหรับประดับโลก
ซึ่งทุกขั้วไซกเกลื่อนด้วยสีสวยหวาน
ซึ่งชมชื่นกลิ่นไว้ใต้กลีบบาน
แต่ราวารานซ้ำซ้อนด้วยอ่อนแอ

อยู่กับต้นหนทานกับการกร่อน
ทุกชั้นตอนมาลีมีบาดแผล
มีหลายคราวราวดอกไม้จะพ่ายแพ้
หมดทางแก่การกร่อนที่ซ่อนคม

เสลาย่อยหอยชอทรหด
จึงรู้รสอุดมการณ์หวานแถมขม
รู้เก็บกดอดทนจนระบม
ทุกขระทมบางคราวราวถูกโบาย

ดอกเสลาสีหวานผ่านหนาวเหน็บ
จนกลีบเก็บเหน็บหนาวราวระโหย
เปลี่ยนเป็นสีขาวหม่นจนกลีบโรย
เพียงลมโชยบางช่วงก็ร่วงพฐู

ดอกหญ้าใต้ฟ้าเทา

ดอกหญ้าต้อยต่ำระกำเสมอ
แต่ถึงเจอฟ้าเทาสักเท่าไหน
แม่แต่มนุษย์จะจุดไฟ
ทุกโพยภัยกลมหญ้าจนซาชิน

เมื่อโลกนี้สร้างมาต่ำคาพื้น
ต้องกล้ากลืนรับภัยอย่างไม่สิ้น
จึงบ่อยครั้งเย็นยับติดกับดิน
จนบางคราชีวิตสิ้นทั้งกอ

แต่เมื่อเกิดเป็นหญ้าทนทายาด
ถึงชีวาत्म์ล้าเค็ญก็เป็นต่อ
เชิญเหยียบย่ำซ้ำเก่าเผาให้พอ
ไม่มีวันร้องขอ...รออาหาร

แม่ต่ำต้อยด้อยกว่าไต่ฝ้าเทา
รีบดูเบาติดดินหมิ่นไว่ก่อน
หญ้าฝ้าฝืนยืนยั่วทั่วนคร
มีม้วยมรณห์หมดวงศ์ดำรงพันธุ์

ตั้งทุกความต่ำต้อยร่อยด้วยราก
มีอาจพรากหรือฆ่าให้อาสัญ
ถึงล้มพับยับลงคงเพียงวัน
รากยังยันหยัดร่างมิวางวาย

ดุจดั่งธรรมชาติฉลาดล้ำ
ความเป็นธรรมที่วางอย่างง่ายง่าย
ต่ำต้อยแต่เลอเลิศเกิดกระจาย
คืออุบายอันค้ำต่ำต้อยงาม

สามสิบ

กลับมาตั้งใจลอยอย่างหงอยเหงา
โอบเพื่อนเก่าก่อนนี้มีถมเถ
เป็นต้นไม้ต้นต้นแถบพื้นเพ
ริมทะเลภูมิลำเนาเราเคยยล

สามสิบเอ่ยเคยอยู่ให้ดูเล่น
เดี๋ยวนี้กลับหลบเร้นไม่เห็นต้น
เจ้าเคยเป็นเพื่อนเก่าครั้งเราชน
จึงแว่ววนหมายเวียนเยี่ยมเยียนกัน

ต้นสี่เหลี่ยมใบสามเหลี่ยมสูงเทียมเขา
เคยยั่วเยาเจ้าเล่นด้วยเห็นชั้น
ยกเจ้าเป็นเช่นไม้มหัศจรรย์
รูปพรรณนั้นต่างอย่างสาธก

"ว่านสามสิบยังแจ้วว่านแนวี้ยว
สาวร้อยผ้าหัวยิ้มคงอ้มอก
ชายใดชิมลิ้มใบจิตใจยก
อาจทำชกได้ดังพลังทิพย์"*

ดูเหมือนเคยกินเช่นแค่เป็นผัก
แต่ไม่ยกส่งผลจนถึงสิบ
แค่จะหาสักรายยังหายสิบ
ถ้าดีสิบเจ้าคงอยู่ชูดอกใบ

มวลมะพร้าวตนกลมสูงชมเจ้า
แผ่ร่มเงาเทาเยือนเสมือนไฉ
สามสิบตนกระจอยคงน้อยใจ
แคะแสร้งไปเมื่อรู้คนดูตาย

มิธุดำดูดีก็ปีแล้ว
ปล่อยให้แถมะพร้าวเขาขยาย
ต้นสามสิบถูกบังซังกะตาย
ตัดสิ้นใจสูญหายจากชายทะเล

* Prayad Pantasri

น้ำตาอำพู่

รอยต่อดินกับน้ำงดงามเหลือ
ดินดูดเกลือเจือจางสร้างน้ำกร่อย
เลนโคลนจากธารใหญ่ซึ่งไหลล่อย
มาถมบ่อบนทรายหาดชายเลน

เป็นเขตน้ำท่วมถึงซึ่งอยู่ได้
ฉนั้นคือไม้ที่นั่นพันธุ์โดดเด่น
ถึงขึ้นในหาดโคลนไม่โกงงน
"คุงกระเบน"ส่งดลมอยู่ร่มเย็น

ออกรากแผ่เป็นพวยุโค่นต้น
อาจมีคนพิเศษสังเกตเห็น
จึงเรียกว่า"อำพู่"เพราะดูเป็น
แม่ลำเค็ญยืนยากมีรากพยุง

เมื่อทั้งน้ำทั้งลมไม่ชมเหง
แต่นักเลงจอมกรางซางรวมทุง
แกล่งการากก่งโก่งโก่งนังนุง
จนทั้งคุ้งถูกโยงด้วยโก่งกาง

ถึงรากล้ำลำพู่สู่มิไหว
เขาโก่งไปไกลมากด้วยรากล่าง
เจ้าลำพู่ใจน้อยรีบปล่อยวาง
ค่อยค่อยถอยออกห่างอย่างจำใจ

จนต้องยืนเป็นขอบอยู่รอบนอก
ถูกคลื่นหยอกลมเย้าน่าเศร้าไหม
พ่ายโก่งกางถ่างขามหาภัย
ยากบอกใครเขาจะค่อนว่าอ่อนแอ

ทองหลาง

ปาริชาตไม่ชินกับดินโลก
อาจเสร้าไศกถึงวิมานแต่กาลก่อน
หมดหน้าที่เคยช่วยอำนาจพร
นามกรเหลือไว้ให้สตรี

เปลี่ยนนามใหม่เอี่ยมอ่องเป็น"ทองหลาง"
ยืนต้นกลางทุ่งทองบางทองที่
รากดุดังทรัพย์สิ้นสร้างดินดี
รูปใบรีต่างไปกับใบมน

แต่รูปใบยาวรีนั้นมีหนาม
ติดอยู่ตามกิ่งเล็กใหญ่ทั้งใบ-ต้น
ใช้กินกับเมี่ยงคำล้ำมงคล
อรอยจนจิตใจลืมไม่ลง

ปาริชาตอาจกลายเป็นรุ้งตามวันผ่าน
ทิ้งตำนานความหลังครั้งสูงส่ง
ยามอยู่บนโลกากลางป่าดง
เกิดรวมวงศ์ตระกูลตั้งถั่วทิ้งปวง

ช่อดอกสีแดงฉานบานเต็มต้น
หลังจากใบหมองหม่นทิ้งต้นร่วง
กิ่งก้านเดิมเริ่มออกช่อดอกดวง
บานในช่วงหมดฝนต้นเหมันต์

ดอกหนาแน่นเรียงรายตามปลายกิ่ง
เตะต่ายิ่งสดสวยด้วยสีส้ม
ออกดอกช่วงมกรา-กุมภาพันธ์
ประดับวันหนาวจึ่งทิ้งตำบล

เพียงผกาสวยสีไม่มีกลิ่น
ที่ชาวดินใช้ประโยชน์เป็นโภชนผล
ทองกลางอาจลบละอืดตุน
มิช่วยคนค้นขี้อืดใด

ปาริชาตของโลก

ปาริชาตถูกฉกตกสวรรค์
ตั้งแต่วันกฤษณะ*ขโมยต้น
ลงมาอยู่เผชิญโชคในโลกคน
ใช้ชีวิตดิ้นรนจนพันธุ์กลายเป็น

เปลี่ยนทั้งรูปทั้งนามตามกาลหมุน
อวลกถีนกรุ่นเคยดอมหอมก็หาย
เมื่อหมดเค้าเปลี่ยนเงื่อนก็เหมือนตาย
ใช้ดูตายใจดำกับคำวอน

อยากหยิบยื่นความสุขดับทุกข์โศก
อยากให้โชคให้ชัยได้เหมือนก่อน
อยากจะทำคอยช่วยอำนาจพร
เอื้ออาหารทุกช่วงด้วยหวังใย

แต่เจตนาปาริชาตชาติศักดิ์สิทธิ์
แม่ตั้งจิตปรารภนาส่งมาให้
มีอาจดลบันดาลผ่านพ้นภัย
ที่บีบใจทุกข์ทอทรมาน

ลงมาอยู่ร่วมโลกคล้ายโชคช่วย
แต่เหมือนม้วยชีวังดับสังขาร
ด้วยมีอาจอาทรเหมือนก่อนกาล
พลอยร้าวรานทุกข์แฝงเหมือนแบ่งกัน

คงเป็นเรื่องธรรมดาประสาโลก
ที่อัปโชคจะเต็มเพื่อเสริมขวัญ
ทำได้เพียงปลอบใจไปวันวัน
และแบ่งปันความทุกข์ที่รุกราน

*จากตำนานปาริชาต

ตุลสี

ดรุณีแรก-run ชื่อ "ตุลสี" (ตุน-สี)
เธอเริ่มริบชานารายณ์เจ้า
ด้วยศรัทธาเต็มใจของวัยเยาว์
จึงได้เฝ้าวอนขอต่อพระองค์

ขอให้เธอได้เป็นมเหสี
พระลักษมี*หวงหิงจึงสาปส่ง
กายเปลี่ยนเป็นต้นไม้ให้ชื่อคง
ตั้งองค์เป็นมเหสีพระสีกร**

ชาวฮินดูชูนามกับความเชื่อ
ต้นไม้เพื่อนับถือชื่อกระฉ่อน
ช่วยป้องกันภัยพาลบันดาลพร
ไถล้วยมรณต์ได้ตราใส่ปากอม

เด็ดใบวางลงบนตาและหน้า
หุชายชวาหน้าอกหกจุดชม
เอากิ่งจุ่มธารามาประพรม
ตั้งแต่ผมถึงเท้าพร้อมกล่าวนาม

เก็บอังคารโรยลงตรงโคนต้น
จุดดั่งมนต์ล้างบาปที่หาบหาม
วิญญานสู่อันสง่างาม
จึงพยายามรักษาต้นวนดูแล

เทิดไว้สูงล้ำเลอเสมอเทพ
เล่ามาพอสังเขปบางเงื่อนเงา
เป็นพืชผักสมุนไพรของไทยแท้
ยอมรับแค่สรรพคุณค่าเลิศลอย

คือ"กะเพรา"สมุนไพรใครก็รู้
ผัดกับหมูเป็นอาหารจานอร่อย
มีตำนานน่าสนใจอยู่ไม่น้อย
น้ำลายย่อยแค่ได้กลิ่น..อยากกินจัง

*มหेशีพระนารายณ์

**พระนารายณ์

ถึงสะเลเต

สองฝั่งคลองล่องเรือรกรเรือหญ้า
ระลอกลมพรมมายอดหญ้าไหว
สีทึมเทาเงาจมน้ำตามแกว่งไกว
ความรู้สึกของใจก็ไหวตาม

โอ้ เจ้าดอกสะเลเตนานเนแล้ว
ไร่ไร่แวงรววยรินกลิ่นหวานหอม
เฝ้าคิดถึงยามออกดอกงดงาม
ในสนามทุ่งหญ้าฟ้ากวี

สะเลเตพริ้งพราวขาวผ่องผุด
บริสุทธิ์สง่าด้วยราศี
แม่ประดับทุ่งร้างข้างนที
เจ้าก็มีศรีศักดิ์ลักขณา

รู้สึกสะอิดใจเมื่อได้เห็น
รู้สึกเย็นทุกทีที่หวนหา
ภาพวันเคยเคียงข้างยังค้างคา
มิตรภาพตรึงตรามิลาเลื่อน

บนฟากคลองสองฝั่งตั้งวันเก่า
เคยมีเราทั้งคู่อยู่เป็นเพื่อน
ชวนกันนั่งตากลมชมดาวเดือน
ที่ลอยเลื่อนฟ้าผันวรรณกรรม

ฉันยังเป็นผีเสื้อเมื่อเราห่าง
บินเคว้งคว้างแม้ออยก็ต้อยต่ำ
พร้อมจะนั่งเป็นเพื่อนเหมือนเคยทำ
ยามคืนค่ำตากลม...ชวนชมดาว

มันสำปะหลัง

มันสำปะหลังฝังดินดูดีกินปุ๋ย
กินไสหุ่ยไสแห้งหาแข่งสั้น
ก่อนจะถูกตัดแปลงเป็นแป้งมัน
ระหว่างนั้นชาวสวนควรวุฒิรำพึง

มันสำปะหลังฝังหัวชั่วไสแห้ง
ไสหุ่ยแพงขูดจนขอดก้นบึ้ง
กะจะได้เป็นค่าหาแข่งตั้ง
สักตำลึงสองตำลึงสลึงทอง

มันสำปะหลังฝังฝั้นวันบอกขาย
สลึงหายตำลึงหดสยดสยอง
เหลือแต่ซากกับแข่งแรงตอรอง
กับเสียงร้องขอเศษความเมตตา

มันสำปะหลังฝังลงตรงขั้วหนุ่หาย
กับน้องลายแผลเหวอะเจอะเขี้ยวหมา
ความปวดแปลบเส็บเสียวแม่เฒ่าเฒ่า
จะทิ้งรอยค่างคาซากับใจ

มันสำปะหลังฝังกลืนอบถื่นทุ่ง
ส่งกลิ่นฟุ้งเหม็นหึ่งถึงไหนไหน
หมามิซึนกลืนถูกจมูกไว
กระโจนไล่ตามประสาหมากระย้า*

แต่คนมีสมองมีสองขา
มีปัญญาตาจู้สูงต่ำ
เกินลอกแบบแอบยึดพฤติกรรม
มุ่งขย้ำขบกัดพัดกันเอง

(ชาวไร่ประท้วงราคามันสำปะหลังตกต่ำถูกสุนัขตำรวจกัด)

ความหลังของดอกไม้

"ก่อนพ้นจากทุกข์เชิงเป็นดอกไม้
เคยร้องไห้รำรักอกหักเสมอ
ขอรับความรักใคร่ที่ได้เจอ
ลบรอยเซ่อของซากศพ..ภาพที่แล้ว"(1)

"ไม่ปลุกหรือรดดอกฟ้าปาริชาติ
จึงมีอาจจะลึกลงไปใต้แน่นแน่ว
ขอปัจจุบันชาติอย่าคลาดแคล้ว
พบกันแถวหัวใจในฝันนะ"(2)

"ก่อนเป็นดอกกุหลาบถูกสาปสรร
ต้องโทษทัณฑ์พิศواسมีอาจผละ
เผ่ายืดถือน้ำมันเป็นพันระ
ต้องสละชีวังเพื่อสังเวย"(1)

"เป็นกุหลาบตราบใดใจไม่หลาบ
แม่เลือดอาบท่วมใจไม่ยอมเผย
ถึงหนามเหนียวเกี่ยวใจใครชมเชย
โอ้ใจเอ๋ยใจเรารักเขาจริง"(2)

"กรรณการชะตาอัปอาภัพรัก
เคยอกหักโศกชมระทมยิ่ง
พระสุรย์ได้กักกอดแล้วทอดทิ้ง
ชาตินี้อิงเพียงแสงแห่งดวงจันทร์"(1)

"ยังมีแสงแห่งดาวที่พราวพริ้ง
ให้เธออิงคบหน้าลืมนตาฝัน
ช่วยหล่อหลอมฤดีชื่นชีวัน
พระสุรย์นจากลาอย่าอาลัย"(2)

"ดอกชะบาเจอขอครหา
ต้องฟังฟังวัดวาอิงอาศัย
ยัดเยียดเป็นความหมายหญิงหลายใจ
ยังหาใครไยดี...ไม่มีจริง"(1)

"แม่ชะบาหลายใจใครไม่รับ
เชิญอยู่กับดาวมุงจะสูงสิง
ขอเคียงข้างนางแนบได้แอบอิง
รักเธอยิ่งนะชะบาอย่าอาวรณ์"(2)

เพียงรู้ว่ามิใครเทใจให้
มวลดอกไม้ไม่นานเหมือนชาติก่อน
ขอเพียงชาตินี้อยู่คู่ภุมร
ความร่ารอนข้ามภพก็ลบเลื่อน(1)

(1) ปริญญา อินทร์อุดม

(2) ดาว อาชาไนย

หิ่งห้อย

วะวิบวามยามค้ำลำพูตะคุ่ม
เหล่าสาวหนุ่มหิ่งห้อยรอยแสงสี
ส่งสัญญาณหวานเสน่ห์เล่ห์โลกีย์
กล่อมราตรีแสนหวานตระการตา

เจ้ายอดมิ่งหิ่งห้อยซึ่งด้อยแสง
มีอาจแข่งดวงดาวพราวเวหา
ที่ส่องแสงสว่างตามเวลา
ปรารภณาเพียงคู่ผู้หมายชม

ไม่เคยคิดแข่งจันทร์บนชั้นฟ้า
แม้ดาราบางโอกาสเหมือนอาจชม
แต่หิ่งห้อยรู้ดีตนมีปม
ไขลอยลมขึ้นนภางค์ได้อย่างดาว

เจ้ายอดหญิงหึงห้อยคอยตัวผู้
รอยอดชูบินมาหาเจ้าสาว
ตามสัญญาณไฟแจ่มแสงวับวาว
ด้วยเจ้าบ่าวมีปีกอีกปราดเปรียว

เป็นยอดมิ่งหึงห้อยรอคอยคู่
เกาะลำพुरुต้นทนนเปล้าเปลี่ยว
มีเพียงแสงสว่างแต่อย่างเดียว
ที่อาจเหนี่ยวยอดชูรู้จักตน

เพียงยอดชูรู้ใจเห็นไฟสว่าง
รีบบินพลาบงส่งตอบมอบทุกหน
เป็นหึงห้อยคอยแสงสุขใช้ทุกข์ทน
แต่สุขล้นเมื่อมีคู่ที่รู้ใจ

นิทานจังหวัด

จังหวัดอ่างเหตุผลที่วนอ่อน
จะให้นอนอย่างไรไม่หลับนี้
อยากจะเอาจมูกชนแก้มคนดี
เล่นจู้จี้กันสักหนอยแล้วคอยนอน

กลางคืนดึกครึกครื้นมีคืนตระหนก
เพราะเจ้านกนักล่านิทราก่อน
เมื่อเวลารাত্রีนี้อวยพร
ไยแฉ่งอนงองแง่งแสรงลีลา

เผ้าตีปีก กรึกกรืด กรืดสายเสียง
จนบ้านใกล้เรือนเคียงเมียงมองหา
เจ้ายังไม่รับรู้แกล้งหูชา
ไม่หันมากอดพี่เหมือนที่เคย

ยามทิวาฟ้าใสแต่ภัยจ้อง
พื้จิ่งต้องแก่งซ่าไซ้ซาเฉย
คิदन้อยอกน้อยใจโยเจ้าเอย
ฟังเฉลยสักหน้อยก่อนน้อยใจ

รักแต่เจ้าเท่านั้นทุกวันวี
มิเคยมีมารยาหรือสาไถย
ผิดจากเจ้าจนตายมิหมายใคร
โปรดอภัยเอาบุญถ้าชุ่นเคื่อง

ถ้าหากเจ้าเลิกโกรธยกโทษพื้
เราก็มีเวลาก่อนฟ้าเหลืออง
โยจะงีบหงอยเหงาให้เปล่าเปลือง
จะเล่าเรื่องวิมานดาวให้เจ้าฟัง

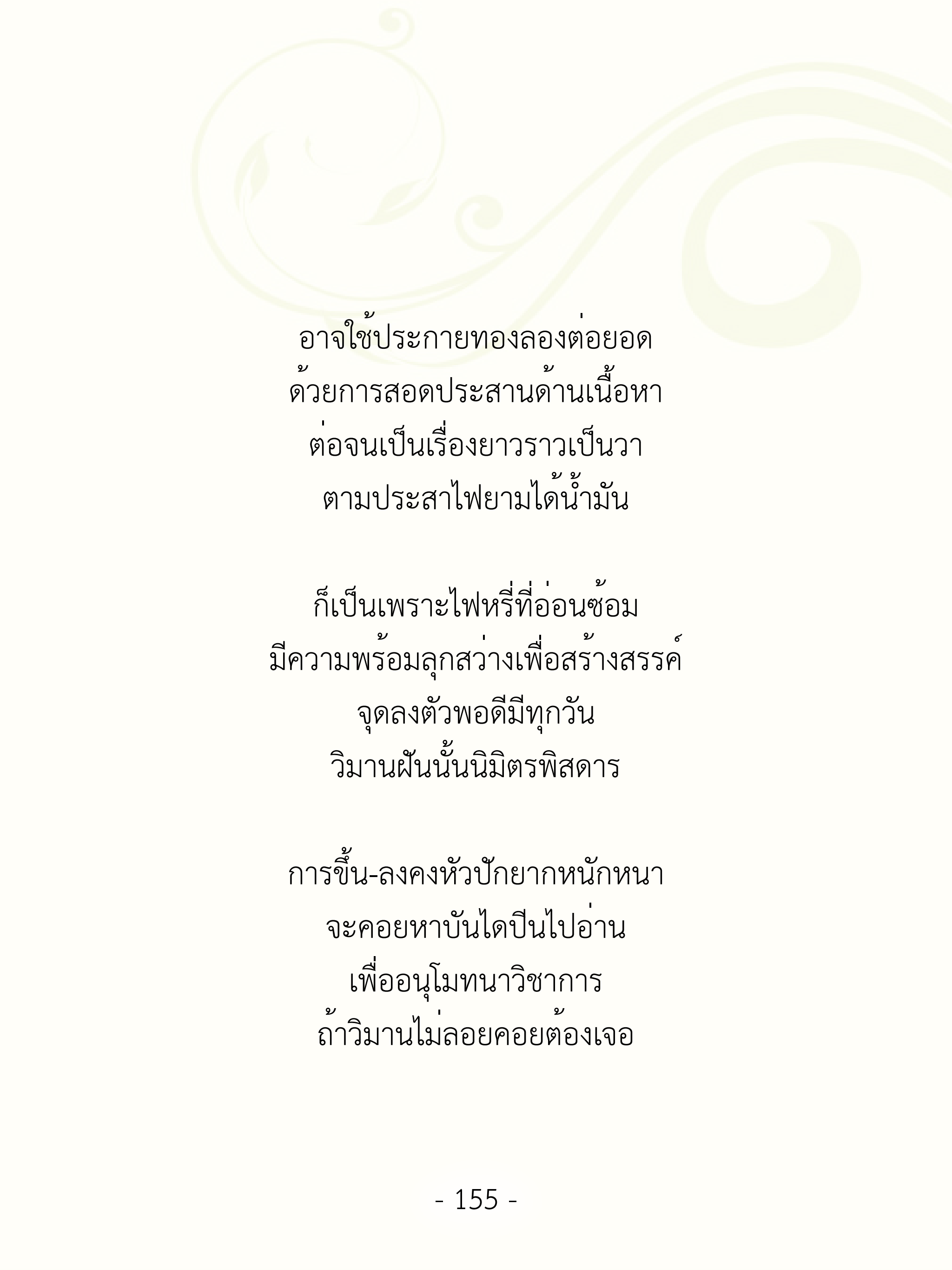
บางนียมในบทกลอน

ปิ่นวิมาน

เป็นเพียงเงาที่เผยว่า "เคยพลาด"
มิใช่ปราชญ์หล่นฟ้ามาสั่งสอน
ทั้งเป็นผู้รู่ระว่างและสังวร
มิรีบร้อนแกงกาจประมาทใคร

เป็นเพียงผู้รู่คอยคอยสะสม
ฝึกคารมคม-ข้าคิดคำใหม่
หามุมมองมุมแยกที่แปลกไป
แต่จริงใจในถ้อยที่ร่อยกรอง

ยังคงเป็นเพียงผู้สู้ฝึกเขียน
และผู้เรียนที่หมายเขียนได้คล่อง
หากในบทกวีที่ทดลอง
นั้นมีทองผ่องใสใครต้องตา

อาจใช้ประกายทองลงต้อยอด
ด้วยการสอดประสานด้านเนื้อหา
ต่อจนเป็นเรื่องยาวราวเป็นวา
ตามประสาไฟยามได้น้ำมัน

ก็เป็นเพราะไฟหรือที่อ่อนซ่ม
มีความพร้อมลูกสว่างเพื่อสร้างสรรค์
จุดลงตัวพอดีมีทุกวัน
วิมานฝันนั้นนิมิตรพิสดาร

การขึ้น-ลงคงหัวปักยากหนักหนา
จะคอยหาบันไดปีนไปอ่าน
เพื่ออนุโมทนาวิชาการ
ถ้าวิมานไม่ลอยคอยต้องเจอ

เรื่องของกลอน ๑

วรรคสอง-สี่แบ่งออกเป็นสามช่วง
ต้นนำพ่วงด้วยกลางอย่างกลาหาญ
คำท้ายช่วงต้นหรือกลางต่างแลงาน
รับสัมผัสวรรคที่ผ่านประสานกัน

"แม่เธอนั้นใจดำอำมหิต
ก็ยังคง ถึงแน่ มิแปรผัน"
คำคิดถึงถูกแยกแตกสัมพันธ์
อาจเข้าขั้นวิกฤตแปลผิดความ

ถ้าจะอ่าน "ก็ยังคง ถึงแน่"
สัมผัสแปรตำแหน่งการแต่งห้าม
หากใส่ใจแน่นอนแต่งกลอนงาม
หากมองข้ามกลอนนั้นด้อยทันที

อีกสามัญรับรูของผู้อาน
"สามัญญาณ"อันควรมองถวนถึ
เหมือนจ้งหะทำนองของดนตรี
อ่านบทกว็อย่างผู้รู้ใช้ผู้เดา

"เพ็ื่อภิกษุ-ยรยาตร-อาจคล้ายร้อน
หรือพักผอน-คล้ายเหน็อย-หายเม็อยเฉา
หรือ-ธุดงควัตร-เพ็ื่อขัดเกลา"
มิตีเหมาผิดแพกอ่านแยกคำ

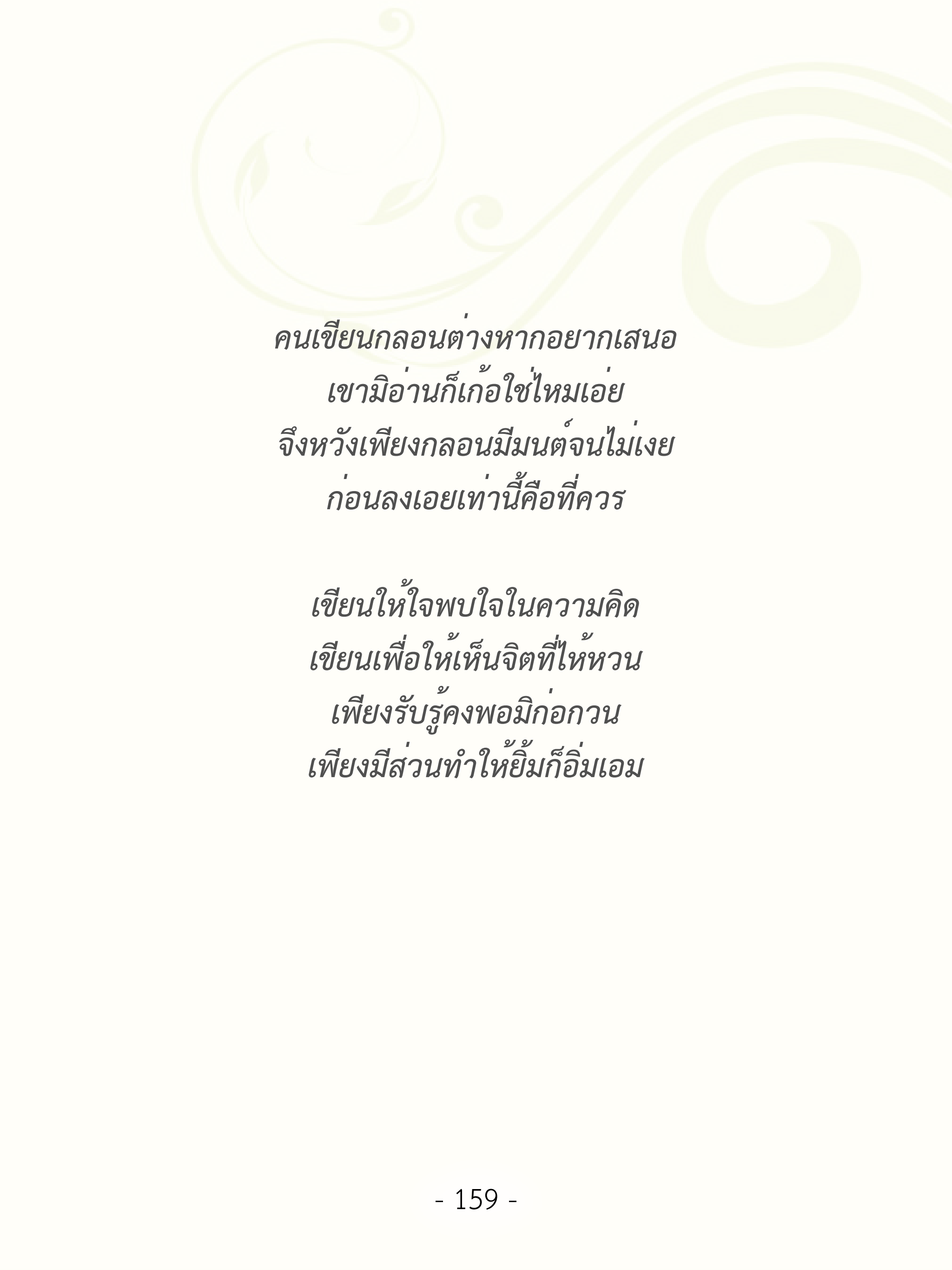
คำประสมหลายพยางค์ต่างเม็อก่อน
เขียน-อ่านกลอนต้องระวังวันยังคำ
กฎมีข้อยกเว้นเห็นประจำ
ต้องเลือกจะคินำหรือทำตาม

เรื่องของกลอน ๒

อีกส่วนที่สังเกตด้วยเหตุผล
สำหรับตนยึดเป็นเช่นข้อห้าม
คือจะไม่ถือสิทธิ์คิดลามปาม
เขียนในนามผู้หวังสั่ง-สอนใคร

จึงมักเลี่ยงเขียนตามความหมาย "อย่า"
หรือเทียบค่าดูจ "จง" "ซึ่งบ่งให้"
ผู้อ่านท่านของขัดอึดอึดใจ
"เอะ! ผู้ใดเขียนกลอนสั่ง-สอนเรา

แต่ยกย่องว่าผู้อ่านท่านเหนือกว่า
มีสติปัญญากว่าหลายเท่า
มีต้องรอความรู้จากผู้เยาว์
ไปกล่อมเกลาคความคิดสักนิดเลย

คนเขียนกลอนต่างหากอยากเสนอ
เขามิอ่านก็แก้ไขใหม่เอ๋ย
จึงหวังเพียงกลอนมีมนต์จมนไม่เงย
ก่อนลงเอ่ยเท่านั้นคือที่ควร

เขียนให้ใจพบใจในความคิด
เขียนเพื่อให้เห็นจิตที่ไหวหวน
เพียงรับรู้คงพอมิก่อกวน
เพียงมีส่วนทำให้ยิ้มก็อึมแอม

เรื่องของกลอน ๓

การทำตัวเป็นกระจกส่องหกด้าน
มิใช่งานที่หมายหวังได้ถว้ย
แต่เป็นงานสร้างเพื่อเอื้ออำนวย
เหมือนการช่วยเพื่อนกันหันเห็นตน

มองเห็นความหวังดีไมตรีจิต
ที่อุทิศเพื่อทางสร้างกุศล
นำไปเปลี่ยนเป็นสิ่งมีมงคล
เพื่อประพันธ์สวยงามตามหวังปอง

เพียงคนหนึ่งเข้าใจไปปรับเปลี่ยน
กลอนที่เขียนออกไปไม่เสียของ
จะยินดีปรีดากว่าได้ทอง
ที่มุ่มมองของตนคนเข้าใจ

การเขียนคำเรียงแถวอีกแนวหนึ่ง
หากคิดซึ่งมือยากอ่านผ่านก็ได้
ฝากสำหรับเพียงผู้อ่านรู้ไว้
ยามจะใช้อาจระวังหรือสังวร

ยืม"สอดคล้อง ท่องสองเรา"บอกเขาอื่น
สระออง มายืน หน้าสลอน
เป็นสิ่งที่ต้องเรียนเมื่อเขียนกลอน
ถ้าตัดทอนเหลือแค่สอง..มองดูงาม

อ่านออกเสียงเมื่อใดไพเราะกว่า
ยกเว้นคำสระอา*อาจมีสาม
หรือสระไอ* กำกับ บังคับตาม
คำอื่นยามเขียนเสียงใช้เรียงกัน

*ธารา นามา ไยไพ ไฉไล

เรื่องของกลอน ๔

คำทุกคำที่ใช้ภายในวรรค
เพื่อสลักอักษรเป็นกลอนผัน
ความหมายของทุกคำจึงสำคัญ
กับวรรคนั้นจริงล้วนใช้สวนเกิน

ถ้าหากว่าเพียงนำมาสัมผัส
คำนั้นย่อม่อัดอัดและขัดเขิน
เพื่อนในวรรคหักหน้าปากันمين
เหมือนมาเดินผีดงานประจานตน

การเลือกคำมีเพียงดูรู้เพียงใช้
"วิธีใช้" คิดถ้วนถี่ก็มีผล
"ดารีกา" คือหมูดาวราวปะปน
คำ"เกลื่อนกล่น" แปลว่ามากจากจำนวน

ซึ่งต้องไ้กับนามที่มีมากหลาย
"ระกะ"คือมากมายเกะกะป่วน
ก่อนไ้ต้องคำนึงถึงทบทวน
มิสมควรไ้กะนามธรรม

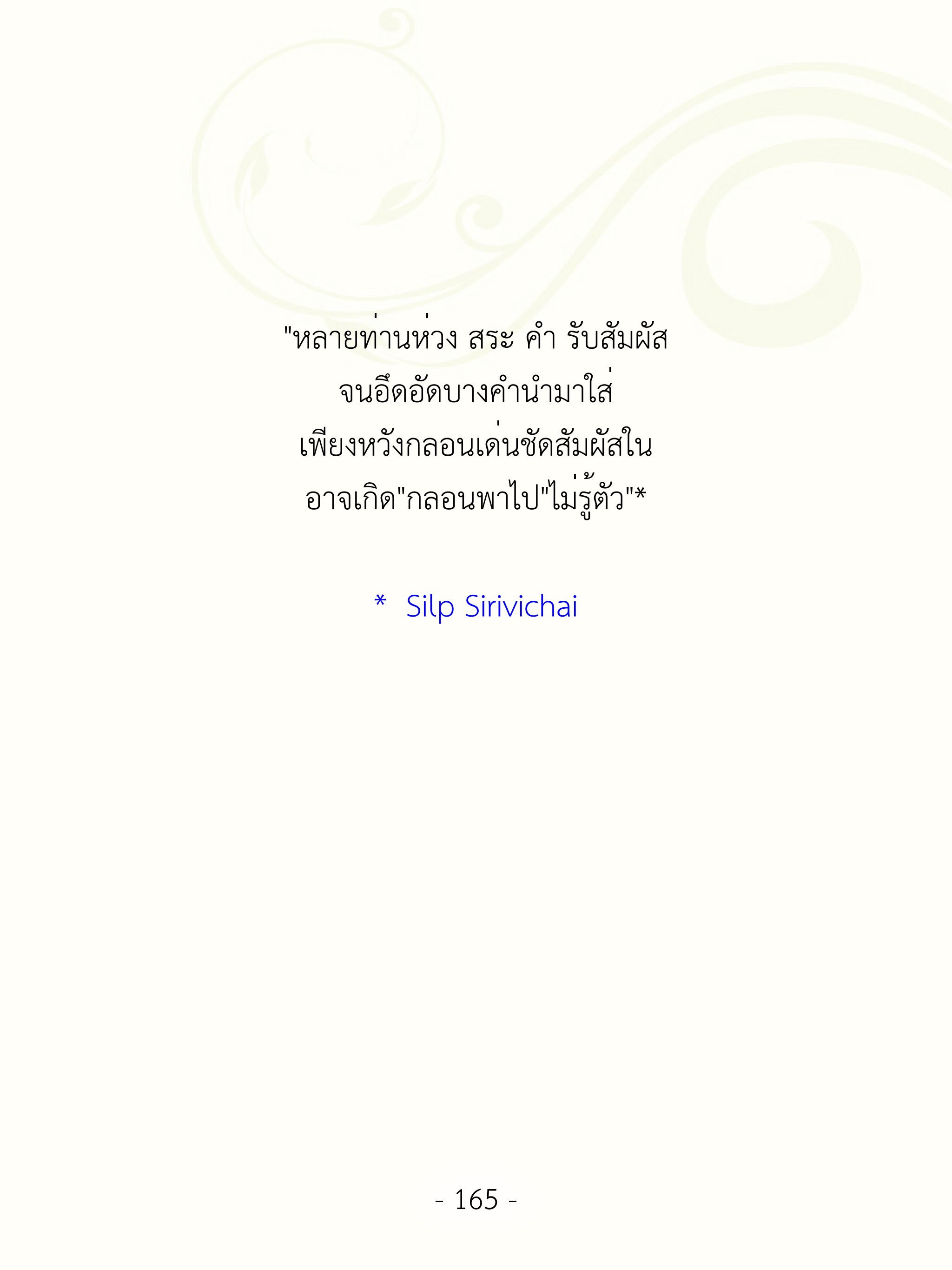
คู่มากับการอ่านคือการคิด
เพื่อลิขิตกลอนกานท์ได้หวานฉ่ำ
อันศัพท์ที่ประสงค์จะบังกรรม
แต่ละคำความหมายไ้ต่างกัน

ราญ เป็นคำกริยาแปลว่า รบ
โดยระบบรบราทำห้าห้า
จะต้องมี "สองฝ่าย" หมายถึงฆ่าฟัน
ส่วนผลนั้นเป็นไ้ทั้ง ตาย-เป็น

ความหมายของคำ ราน "การตัดออก"
เหตุผลนอกคำแปลที่แลเห็น
มีเพียงผู้กระทำนำประเด็น
ไม่ยากเย็นเพราะก่อกรรม "ทำข้างเดียว"

ก่อนหยิบคำมาใช้ได้วิเคราะห์
คำไหนเหมาะกับเหตุการณ์ผ่านหลายเที่ยว
ลองศึกษาเงื่อนงำที่แท้เที่ยว
นี่คือเสียเวลาเขียนที่เรียนรู้

เพื่อให้คนรับสารอ่านเนื้อหา
เข้าใจตรงเจตนาที่มีอยู่
ใช้คำศัพท์ไม่มีสิทธิ์ผิดเป็นครู
มีเพียงผู้รับสาร "อ่านเข้าใจ"

"หลายท่านหวัง สระ คำ รับสัมผัส
จนอดอดบางคำนำมาใส่
เพียงหวังกลอนเด่นชัดสัมผัสใน
อาจเกิด"กลอนพาไป"ไม่รู้ตัว"*

* Silp Sirivichai

กอนแหกคอก

ตอนเตาะแตะพลาดพลั้งเมื่อตั้งไข่
ล้มแล้วลุกเรื่อยไปเป็นวัยฝึก
ทั้งซื่อป้อเซอซ่าแม่ว่าคึก
ความรู้สึกสดใสเพราะไม่รู้

การล้มลุกคลุกคลานฐานความคิด
มิได้ผิดเกณฑ์กฎให้อดสู
เพราะเมื่อตอนตั้งไข่ไม่มีครู
จึงต้องสู้ถูกผิดด้วยจิตตน

ใครจะขำค่อนขอดหรือหยอดหยาม
นั่นคือความรู้สึกเมื่อฝึกฝน
เมื่อตัวยังซื่อป้อคือจำนน
หากผ่านพ้นแขนขาเตาะเพราะครูดิ

สอนหลักเกณฑ์การก้าวให้เท่านั้น
แม่ทั้งสั้นทั้งสูงยิ่งสูง
ถ้ารู้แจ้งเห็นจริงทุกสิ่งมี
กฎกวีฉันทลักษณ์หรือกักกัน

เหมือนทนายข้าของคลองกฎหมาย
แหกตาข่ายของกรอบที่ครอบกัน
อาจแหกโค้งดงามใครตามทัน
ไม่มีวันตกต่ำถูกจำจอง

มีช่องโหว่โชว์เด่นเป็นทางออก
การแหกคอกงดงามแหกตามช่อง
อาจจะได้สมญา"ปากกาทอง"
เพื่อยกย่อง"การแหกแปลกสมบูรณ์"

หัวไม้ถึง

แต่ฉันเขียนราราวคำชาวบ้าน
มีมีการปรุงเสน่ห์ให้เก้ไก้
ยิ่งเรื่องศาสตร์เรื่องศิลป์กวีในใด
มิเข้าใจแค่เขียนเลียนตายาย

ภาษาที่ปู่ย่าใช้มาก่อน
ถึงเขียนกลอนเขียนกานท์ก็อ่านง่าย
ใครจะว่าอย่างไรก็ไม่อาย
สัตว์ไถนาก็เรียกควายฟังง่ายดี

ภาษาซึ่งแม่พ่อท่านก็ใช้
ฟังเข้าใจตรงกันฉันน้องพี่
ทั้งทำตามโตบ้างแย้งบางที
ใช้ราศีเพราะคำธรรมดา

อะไรที่ยืนยันกลอนนั้นหรือ
คนอ่านรู้เข้าใจไม่กังขา
หรือคนอ่านรูนอยดอยปัญญา
อ่านภาษารอยกรองแล้วของใจ

หรือสติปัญญาด้อยกว่าเขา
จึงโง่งงเพราะงงและสงสัย
"ท่านกวีนี้เพียรเขียนอะไร
อาจต้องหาบันไดป็นไปเถา"

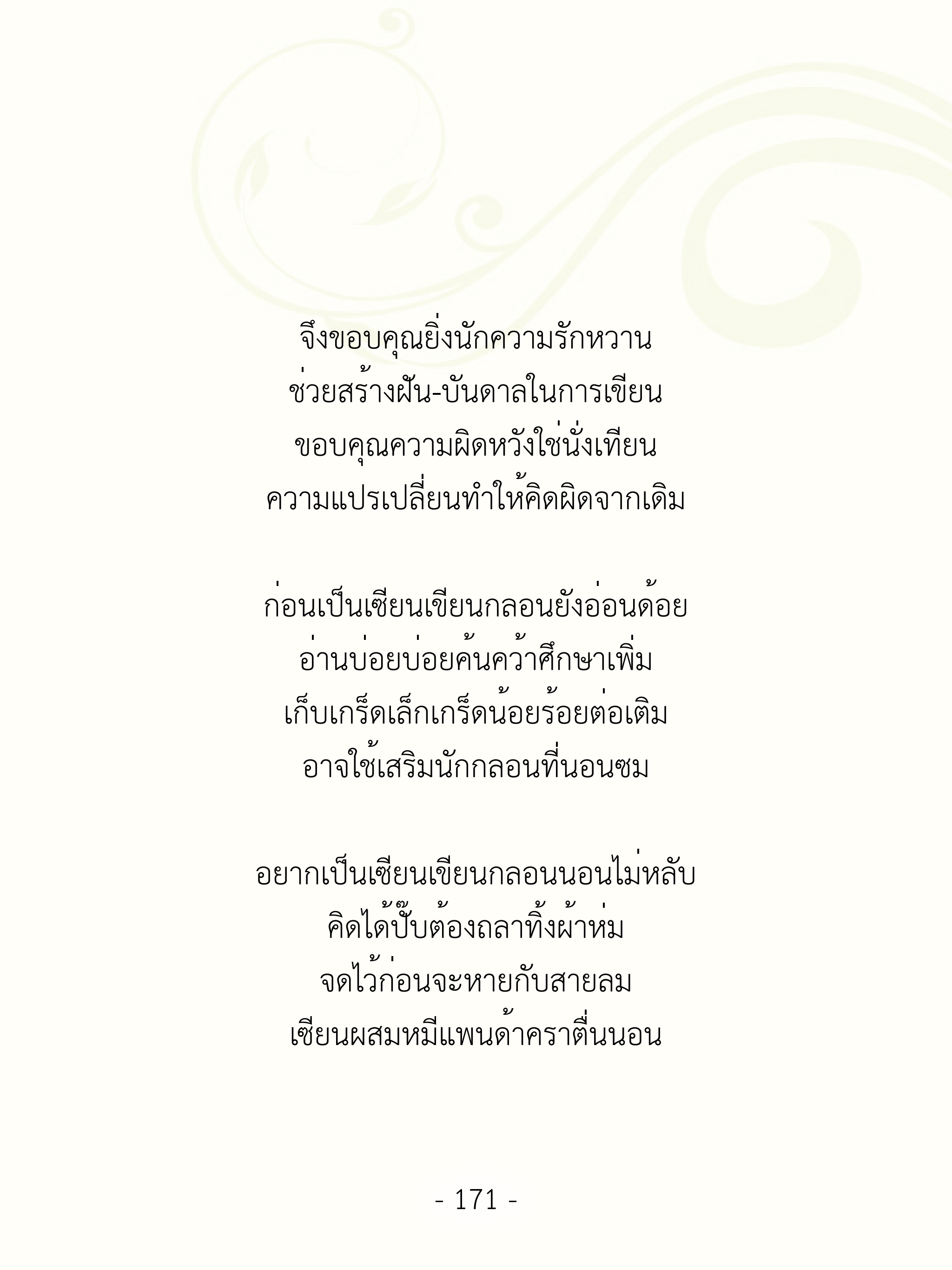
ประสาคนรูนอยมักปล่อยผ่าน
มากกว่าการป็นขึ้นเมื่อมีติดต่อ
โลกให้เขาก่อนเลยเพราะเคยมือ
ชิมกะทือรุงงคงอีกนาน

ฝึกเป็นเซียน ๑

การเป็นเซียนเขียนกลอนค่อนข้างยาก
ใช้เพียงอยากเขียนเล่นก็เป็นได้
มีศัพท์แสงต้องอ่านบานตะไท
เขียนอย่างไรต้องคลำในตำรา

เขียนให้ได้อารมณ์ปมยากยิ่ง
ไม่รักจริงเขียนรักยากมากปัญหา
ไม่เศร้าจริงเขียนไม่เศร้าเคล้าน้ำตา
ไม่สดชื่นหรือหวากลอนซาเย็น

ยามหัวใจไม่รู้สึกรักหวานไหว
เขียนอย่างไรก็ไม่หวานเกินการเซ็น
ยามใจหวานโลกสว่างหนอช่างเป็น
ทุกประเด็นความรู้สึกลึกเกินเรียน

จึงขอบคุณยิ่งนักความรักหวาน
ช่วยสร้างฝัน-บันดาลัยในการเขียน
ขอบคุณความผิดหวังใช้นั่งเทียน
ความแปรเปลี่ยนทำให้คิดผิดจากเดิม

ก่อนเป็นเขียนเขียนกลอนยังอ่อนด้อย
อ่านบ่อยบ่อยคนควาศึกษาเพิ่ม
เก็บเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยร้อยต่อเติม
อาจใช้เสริมนักกลอนที่นอนชม

อยากเป็นเขียนเขียนกลอนนอนไม่หลับ
คิดได้ปั๊บต้องถลาทิ้งผ้าหม
จดไว้ก่อนจะหายกับสายลม
เขียนผสมหมี่แพนด้าคราตีนนอน

ฝึกเป็นเซียน ๒

"แต่งกลอนสดบทหนึ่งครั้งนาที่
มิเห็นหมี แพนด้า ยังหน้าใส
กลอนทั้งมวลครวญฝากออกจากใจ
สำคัญที่เนื้อในใสสารัตถ์"(1)

"แต่งกลอนได้อย่างไรไวเป็นกรด
เขียนตั้งบทมียากนี้กว่าฝึกหัด
สงสัยจะเป็นเซียนหรือเรียนลัด
จึงรีบกัดฟันคลอนต่อกลอนไป

ความคิดแจ่มเซลงถือตั้งมือหนึ่ง
ช่างน่าทึ่งเกินถือเป็นมือใหม่
ตั้งจะเอื้อมถึงหาคราวมือไกล
ลงมือได้ตั้งปอง"มือทอง"จริง"(2)

"หากว่าหมายถึงผมนิยมชอบ
กราบก้มตอบท่านเหล่าครูอยู่สูงสิ่ง
คอยเหล่าไม้จนเรียงงามตามท่วงตั้ง
ตรงไหนนิ่งตรงไหนเนาฝ้าดูแล

แรกโลดแล่นล่องไปในโลกคิด
ความปราณีตงามลุ่มเป็นแผล
การหาปลาก็บอกให้ไม่ลอยแพ
ผมอ้อมแปลด้วยการอุยขอบคุณครับ"(3)

"มาเปลี่ยนคำท่ายวรรคมียกบอก
เหมือนแกล้งหลอกให้เราผิดจนติดกับ
ต้องแก้ตามเพราะวรรคส่งคงบังคับ
ถ้าไม่ปรับคนอ่านจะพานเมา

รับผลิผลามเขียนกลอนก่อนดูชื่อ
ตามใจมือมากมายจึงหมายเหมา
คิดว่าเป็นมือใหม่ในจิตเรา
แท้มือเก่าแล้วหนอ "ขอโทษที"(2)

- (1) อุดมพร ฉิมดี ครูควนฮาย
- (2) ปริญญา อินทร์อุดม
- (3) หนุ่มไต้ ในพิศโลก

ฝึกเป็นเซียน ๓

"จะเป็นเซียนเขียนกลอนควรผ่อนรู้
ค้อยค้อยดูค้อยค้อยจำเก็บจำซ่อน
กระบี่คมจมฝักอย่าชักจร
จะบิ่นก่อนใช้คมยามสมควร"(1)

"การคิดอยากเป็นเซียนแค่เขียนเล่น
มิได้แน่นหรือบีบให้รีบด่วน
ที่แน่นแน่แค่จะเขียนเขียนลายนวล
เหลือแพนด้ามาป่วนหมดนวนนาง"(2)

"มันต้องเหินเดินไปในเวหาส
จับเดือนดาวดารดาษสีแดงต่าง
มาเรียงเล่นเป็นมัลย์ในนภางค์
ทำได้แบบนี้หน้าถือว่าเซียน"(1)

"มีเขียนอยู่ทั่วไปในหน้าเฟซ
มีฤทธิ์เดชเก็บดารามาเขียน
เก็บเอาจันทร์มาเพื่อเจ้าเนื้อเนียน
ยังไม่เอียนหรือต้องทำเพื่อซ้ารอย"(2)

"นั่นก็แค่ต่างปรุงฟุ้งความคิด
หาฤทธิ์เลิศนักจ๊กกะหน้อย
ยังเดินดินกินข้าวและเมาสมอย
ต่างมิใช่เขียนน้อย...ข่อยขอลา"(1)

ขอบคุณที่เอา "คม" มาชมหม
พอเจอเงื่อยรีเลยหนีหน้า
งูไม่ทันพันคมตั้งสมญา
เข็ดน้ำตาบ่อยบ่อย..ย้อยทำไม"(2)

"ถูกใจมากอยากจะชมคมจริงนะ
มีว่าจะเป็นกลอมชมอารมณ์ไหน
จะแค่น.หวาน.เศร้า.ฮา.สาระใด
คุณเขียนได้เยี่ยมยอดตลอดมา

อ่านแล้วมีความสุขทุกบทกลอน
มนต์เสน่ห์ตัวอักษรทุกทุกหน้า
ไม่เคยทำให้ผิดหวังสักครั้งครา
เป็นแฟนคลับคุณปริญญามาหมดหัวใจ"(3)

(1) พัน คม

(2) ปริญญา อินทร์อุดม

(3) บ้าน การะเกด

เพื่อนร่วมฝัน

เครื่องเย็บกระดาษหนึ่งอันไม่บรรทัด
หยิบถนัดจัดให้พอวางต่อหน้า
ดินสอดำอย่างลบครบตำรา
ทิ้งสมุดปากกาพจนานุกรม

อีกทั้งเครื่องคอมฯพร้อมพรินเตอร์
เป็นเพื่อนเกลอคู่ชิดสนิทสนม
คอมพิวเตอร์ไฟกาหน้าปิดกลม
กับพัดลมวางคู่อยู่ใต้แอร์ฯ

ซีดีเพลงและดีวีดีหนัง
เอาไว้ฟังดูยามเบื่อบมีเหลือแหล่
ดีวีดีบลูเรย์*เหลือต่อแย
แพงถึงแม่สนใจซื้อไม่ลง

โตะวางคอมฯพร้อมเก้าอี้ที่เคยนั่ง
ปล่อยให้ตั้งมุมห้องตอประสงค์
เพื่อใช้งานเฉพาะและเจาะจง
อยู่ในวงวาดฝันอันหมุนวน

เป็นเครื่องใช้ใกล้มือจับถือสะดวก
มีเลนพวกเลนพองให้ตอบอน
ตั้งสมัครรักษาหน้าที่ตน
แม้ว่าคนจะเรียงรอยฝันลอยลับ

เผ้าสบตากันและกันอย่างห้วนไหว
ทำอย่างไรถ้าฝันนั้นไม่กลับ
(ทำอย่างไรถ้าฝันของฉันทับ)
หัวใจยังมีพร้อมจะยอมรับ
จึงขยับมาสู่มหัวเขียนมั่วแทน

นัยกล

หรือจะรีบผลิผลตามใครเขา
ในเมื่อเรายังไม่เข้าใจกระจ่าง
คำวากลนัยของคำคืออำพราง
จะก้าวอย่างไม่ตกคู่ตองรู้นัย

ความมุ่งมั่นเป็นขั้นต้นของคนชนะ
แต่การจะเริ่มต้นเขียนกลใหม่
ต้องศึกษาเบื้องต้นจนเข้าใจ
จึงค่อยไปหาหม่อมมองลองประพันธ์

ฉันทลักษณ์ของเขาเรายกย่อง
เมื่อเจ้าของเขาสร้างอย่างมุ่งมั่น
จะใช้อย่างเคารพบนอบกัน
มิผิดผันให้ตำหนิหรือติเตียน

ถ้ามีสื่อสิ่งใดในเนื้อหา
เสียเวลาขยันบากบั่นเขียน
พระมเหสเถใดใครว่าเพี้ยน
แต่แนบเนียนน่านับถือเรื่องสื่อความ

ในวันหนึ่งข้างหน้าถ้าเราแจ้ง
เขียนผังเองขึ้นใหม่ใครจะห้าม
ถ้าคนรับนับถือสื่อว่างาม
ผู้ใช้ตามก็จะเพิ่มทวี

ยังไม่แจ้งใช้ของเก่าเขาไปก่อน
ขอเพียงกลอนสวยสง่าด้วยราศี
แม้เวลาผันผ่านเนิ่นนานปี
กลอนยังมีภาพพจน์เหมือนรถเบนซ์

ในมานหมอก ๑

ดูทางหนีทีไล่เอาไว้ก่อน
เพราะทุกตอนทางชีวิตมีสิทธิ์ชม
การแครงควรตองแถมความแหลมคม
จึงจะไม่ตกหลุม... ล่มกลางคัน

เอาความรักเป็นเป้าล่อการต่อสู้
เอาความรู้เป็นฐานการสร้างสรรค์
เอาความจริงจะแจ่งเป็นแรงดัน
เอามุ่งมั่นบั่นทอนความอ่อนแอ

ต้องใช้การสังเกตเหตุและผล
เพื่อผจญไพรเถื่อนทุกเงื่อนงำ
ในห้วงกาลมานหมอกหลอกลวงแด
จะพ่ายแพ้หรือผ่านพ้นพึ่งตนเอง

"ผู้อ่อนแอแ่จ้คิดอจผิดพลาด
ความสามารถถูกอารมณ์เข้าขมเหง
เหมือนการลองลอยคว้างอย่างวังเวง
คล้ายบรรเลงเพลงพิศคีย์ ดนตรีเพี้ยน"*

การต่อสู้แพ้-ชนะจะคู่คี่
หากยังมีโอกาสสามารถเปลี่ยน
บนเส้นทางทั้งหมดมีบทเรียน
อาจสร้างเขียนโดยผ่านประสบการณ์ตรง

เขียนซึ่งรู้ภัยพิชการติดหล่ม
หลังหล่มชมซานกับการหลง
หลังผ่านมานหมอกหลอกจงงง
ต่อไปคงแก้ปัญหาดีกว่าเดิม

* กล่า ลาบุญตา

โน้มนำนหมอก ๒

"มาเป็นเซียนน้กกลอนกัันดีกว่า
รวมเรืงราถลาลมคมคำเพิ่ม
ผิตพลาตปลั่งยั้งอยู่ครุต่อเติม
ช่วยสงเสริมสร่างสารแม่ชานชม"(1)

"อยากเป็นเซียนเซียนกลอนนอนไม่หลับ
คิดได้บับตองถลาทึงผ้าหม
จดไว่ก่อนจะหายกัับสายลม
เซียนผสมหมี่แพนดำคราตี้นนอน"(2)

"คำว่า"น้ก"สลักลงตรงผู้ใด
รักษาไว่ให้ยั้งอย่าพังก่อน
สมัครเล่น เป็นอาชีพ ธิบราญรอน
คนต่อกร ยากชนะ ประวิชา"(3)

"กำปั้งน้อยถอยก่อนรีบร้อน...เจ็บ
จะขอเก็บเอาไว้ทั้งซ้ายขวา
มิใช่มวยมีสังกัดแค่ัวดวา
คงมิกลาหน้ามีขึ้นเวที"(2)

"อีกหลาย"นัก"นำหน้าแปลว่า"ผู้"
ยังเพียรอยู่ยากเห็นเป็นสักขี
"นัก"แปลคำ"ชำนาญ"กานท์กวี
นัก'หลายที ดีหลายเท่า เจ้าสังเวียน"(3)

"ดูเหมือนในบทกวีไม่มี "นัก"
เพียงสมัครเริ่มต้นเป็นคนเขียน
ที่เป็นอย่างจริงจัง"กำลังเรียน"
ยังไม่เคยนั่งเทียนเปลี่ยนตัวเอง"(2)

"ให้คนอื่นชื่นบานขนานนาม
ช่วยนิยามตามที่เราดิเก่ง
นักร้อง นองรัก นักแต่งเพลง
อันนักร้อง เกรงใจ ในนักมวย"(3)

"การใช้คำว่า "นัก" คู่ศักดิ์ศรี
คงมีดีเหมาะเจาะเพราะหยิบฉวย
เอาไปใช้ได้ไม่ดีอาจมีช่วย
นักหยิบตะขังกะบวยขวยนะเออ"(2)

(1) กฤษณา เวชศิลป์

(2) ปริญญา อินทรอุดม

(3) คุณอุดมพร ฉิมดี ครูควนฮาย

โน้มนานหมอก ๓

"นักเลงกลอนจะนอนนิ่งก็ยิ่งเขียน
เป็นนักเรียนต้องศึกษาอย่ามัวเหม่อ
เป็นนักร้องขับกล่อมคนจนละเมอ
เป็นนักรักหากพลาดเปลอเจอรักลวง"(1)

"ดูเหมือนเป็นนักรักคงหนักหนา
อาจเพียงแค่มายาน้ำตารวง
เป็นนักเรียนอย่ามัวทำหัวกลวง
เป็นนักร้องน้องพุ่มพวงคงดวงดี"(2)

"เป็นนักฝันเขียนกลอนกะล่อนฟุ้ง
เติมอักษรฟ่องจรุงปรุ้งโน้มนี่
สัมผัสรับอารมณ์ผสมวจี
แลสำนวนเข้าที่เดียวมีเฮ"(1)

"เป็นคนเขียนกลอนได้แต่ไม่มัน
แก่งก่ากั้นบางที่ก็มีเป
ไซ่เขียนได้เขียนดียังมีเซ
พอโมเมถึถึอาจมีพัง"(2)

"สำนวนพีเพ็ยมองผ่านสะพานจิต
รายลิขิตราวดลเวทมนตร์ขลัง
ไพเราะหวานซ่านเสนาะฉอเลาะจ้ง
อารมณ์กลอนแลผั่งดั่งชาญเชิง"(1)

"เป็นเพราะชอบล้อเลียนเขียนล้อเล่น
มิว่างเว้นสนุกจ้งเหมือนดั่งเหลิง
บางที่ฝันบรรเจิดอาจเปิดเปิง
ถาระเรีงเล่นสนคนอาจเมิน"(2)

(1) จอง มีเฮ

(2) ปริญญา อินทรอุดม

โน้มนานหมอก ๔

"มิใช่ยอดนักกลอนขนอนเปล่า
แต่ไฟเฝ้าเขียนกานท์มานานเนิ่น
ด้วยความผันบรรเจิดแสนเพลิดเพลิน
ทุกบทเห็นเพชโลนให้อ่านกัน"(1)

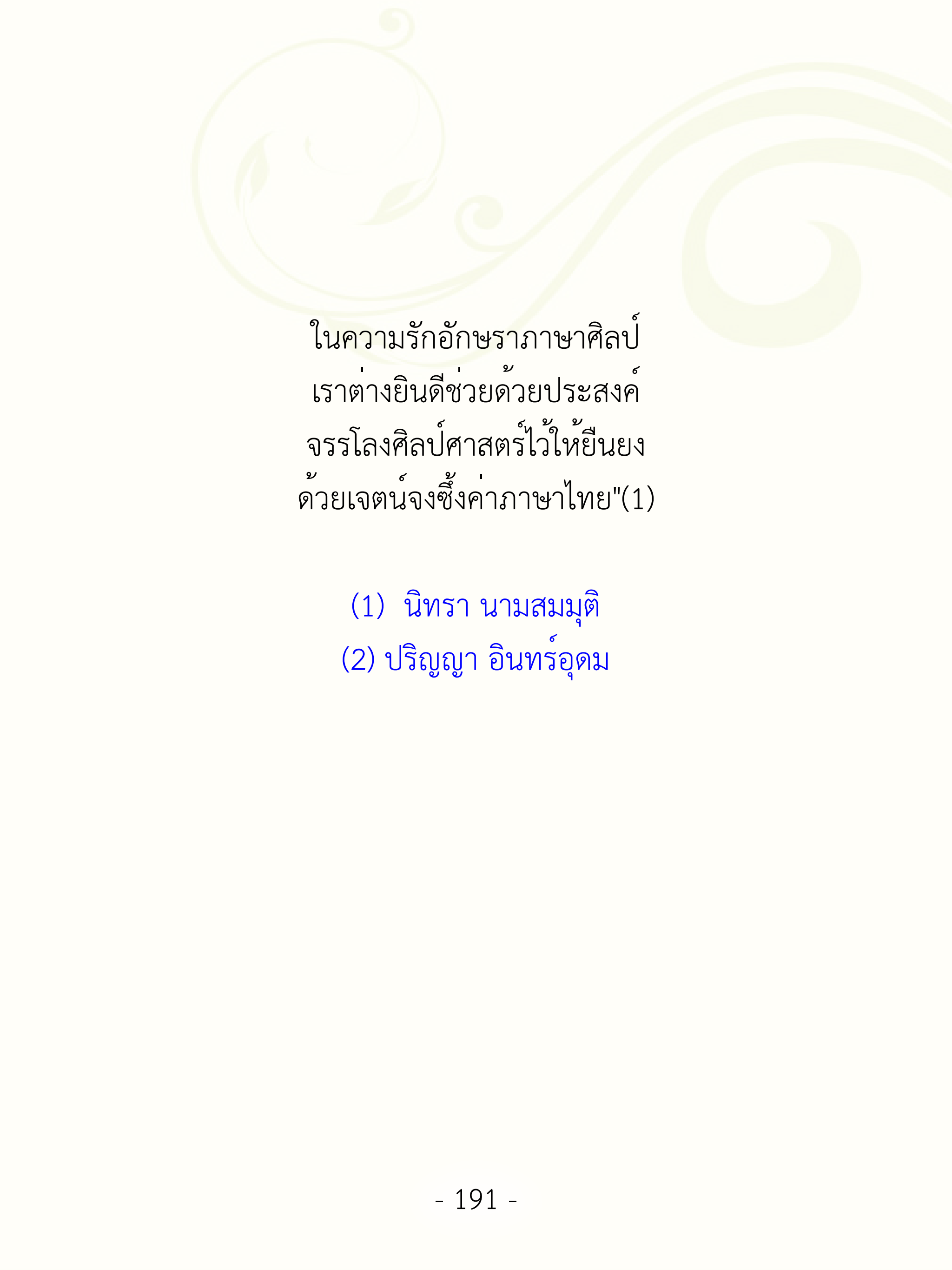
"คนเพียงหัดเขียนกลอนนอนมิได้
เพื่อนมาให้ความเห็นไม่เป็นหมัน
จึงต้องต่อกลอนเขาเหมือนเมามัน
เพราะตื่นตันน้ำใจและไมตรี"(2)

"เห็นฝีมือลายมือขวามาตลอด*
คุณเป็นยอดนักกลอนอักษรศรี
การต่อกลอนด้วยคารมคมวลี*
เป็นสิ่งที่มิตรมอบเพื่อตอบแทน"(1)

"เคยมีเพียงพื้นฐานด้านภาษา
ฉันทลักษณ์งูปลาปลาไม่น่าแน่น
ห้องกวีวัจนะคะ เป็นแกน
ให้ขึ้นแทนเขียนลื่นย่นได้ตรง

อาจารย์ที่การุญคอยหนุนอยู่
เอื้อเอ็นดูแก้ไขจึงไม่หลง
มีเพื่อนให้ปรึกษาเวลางง
และยังคงเป็นผู้รู้พากเพียร"(2)

"อันความรู้ภาษาไทยใครว่าง่าย
อย่าเสียดายเวลาคราฝึกเขียน
คนถ่อมตนมีความรู้เช่นผู้เรียน
ช่างพากเพียรร้อยคำสมจำนง

ในความรักอักษรภาษาไทยศิลป์
เราต่างยินดีช่วยด้วยประสงค์
จรรโลงศิลป์ศาสตร์ไว้ให้นยง
ด้วยเจตน์จงซึ่งค่าภาษาไทย"(1)

- (1) นิทรา นามสมมุติ
- (2) ปริญญา อินทร์อุดม

วรรคทอง ๑

หรือวรรคทองของใครก็ไม่ต่าง
จึงต้องสร้างหนึ่งวรรคสลักเสลา
เพื่อให้เป็นวรรคทองมีต้องเดา
จะโง่เง่าเท่าไรเข้าใจปล้น

เพราะเป็นหนึ่งในวรรคทองที่ผ่องแผ้ว
ดังดวงแก้วเลอเลิศงามเฉิดฉัน
เปล่งประกายแข่งริช้วนรินทร์
ผู้ประพันธ์ปั้นแล้วแสนแวววาว

ถ้าฉีกแนวที่มอบชอบวรรคอื่น
เหมือนคนฝันที่เห็นดำเป็นขาว
หรือมองผิดประเด็นมิเห็นดาว
เหมือนเป็นชาวป่าดอยด้อยศิวิไลซ์

มีรูคาวรรคทองจึงมองข้าม
เหมือนลึงตามเขาเขินเนินไศล
มีรูคาล่อล้าเพชรอำไพ
ประกายแสงสุกใสไม่เข้าตา

เมื่อแนวคิดผิดทางต่างระดับ
ต้องยอมรับความจริงเป็นลึงป่า
จะขอไหนวรรคทองลองวิชา
รจนาไร้วรรคทองร้อยกรองกานท์

ไม่เคยมีวรรคทองที่ต้องเขียน
แต่วนเวียนกับวรรคทองที่ต้องอ่าน
มิใช่วรรคที่วิจิตรพิสดาร
เพียงแต่จารความคิดต้องจิตตน

วรรณคดีทอง ๒

"อันวรรณคดีทองมีต่องไปตั้งใจเขียน
หากจะเพียรขุดทองอาจหมองหม่น
ยามรอยกรອງทองจะผุครุดบัดดล
อยู่ที่คนอ่านเห็นว่าป็นทอง"(1)

"ผู้อ่านมีปัญญา-ตาวิเศษ
จะสังเกตเห็นจุดที่ผุคผอง
ที่มีความสุขุมและมุ่มมอง
สะท้อนบางครรลองของชีวิต"(2)

"ແທລະນີຄືວຽນຄຳທອງທີ່ຜ່ອງແພ້ວ
ງາມເຟຣີດແພ້ວບທຸປຣະພັນຮຸ້ນວຽນຄຳ
ຈາຣສີວຽນຄຳກວໄວ້ໃນແພ້ນດິນ
ປຣະທັບຈິນຕ໌ຂອງເຣາ...ຕຣາບແທ່ນານ(3)

“ไม่เคยมีวรรคทองที่ต้องเขียน
แต่วนเวียนกับวรรคทองที่ต้องอ่าน
มิใช่วรรคที่วิจิตรพิสดาร
เพียงแต่จารความคิดต้องจิตตน”(2)

"วรรคทองจะงามแค่ไหนในคุณค่า
ก็แล้วแต่ภาษา ปรา-เขมขน
ทองจะดี รึไม่ดี อยู่ที่คน
ใช้สมองรายมนตร์ดลคำคำ

วรรคทองอาจถูกใจใครกลุ่มหนึ่ง
อาจไม่ซึ่งลึกกว้างสูงกลางต่ำ
วรรคทองจะคม แรง แทงใจดำ
อยู่ที่ทำทองให้ดีก็เปอร์เซ็นต์”(4)

"โดยทั่วไปทองมีเข็มจนเต็มร้อย
มีข้อด้อยหนึ่งข้อที่พอเห็น
ทองแท้มีค้อยแกร่งแต่งยากเย็น
จึงมักเป็นทำนองแคทองปน"(2)

(1) Chintana Klaiprayong .

(2) ปริญญา อินทรอุดม

(3) เผด็จ บุญหนุน

(4) Silp Sirivichai

วรรคทอง ๓

"เป็นข้อมูลพูนเพิ่มเติมความรู้
สำหรับผู้ตั้งจิตคิดฝึกฝน
แก้ปัญหาบทกวีไม่มีมนต์
เพราะยากจนอย่างหนักขาดวรรคทอง"(1)

"ล่านบทย่อยร้อยเรียง.แผดียงขาน
สร้างสรรค์งานอกเงย.รวมเผยกอง
เหลาหมู่นิพนธ์รินหมึก.ผนีกนอง
แสงเสียงศิลป์แซ่ซ้อง.มาศผองวรรณ"(2)

"ในแสงฉายประกายทองที่มองเห็น
คือความเป็นผู้ให้ไร้กักกัน
ซึ่งยังเป็นสมบัติอัศจรรย์
จากใจอันเปี่ยมการุณย์ของคุณครู"(1)

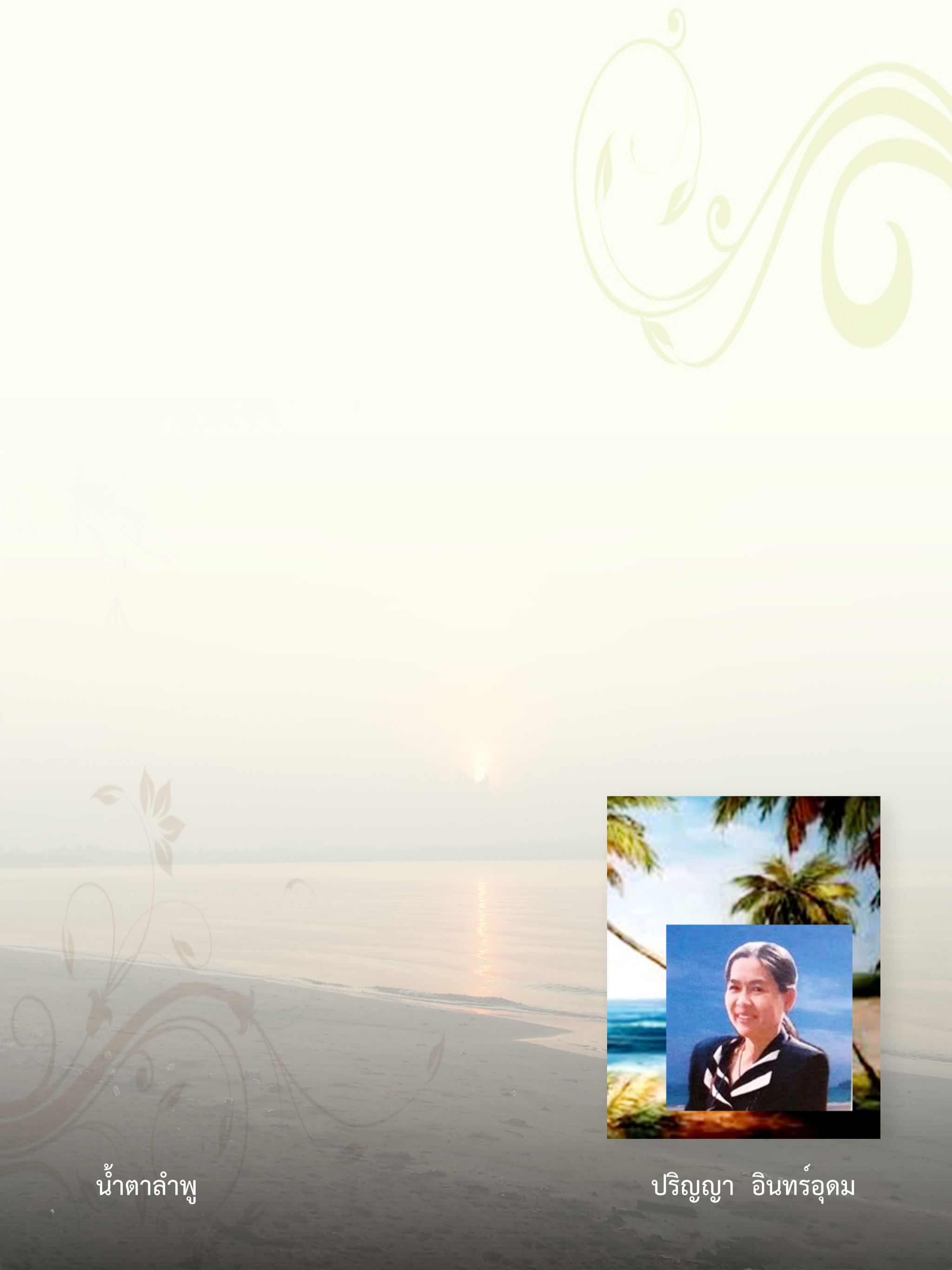
"ต่างเจียรจากรานท์แก้ว.อย่างแพรวเพริศ
อักษราเรื่องเลิศ.ฉายฉเด็ดหู
กล่อมแผ่นดินยินดัง.นัยพรั่งพรู
รวมรักษุ์เรียงถ้อยसानร่อยกรอง"(2)

"เพียงครุเห็นบทกวีมีรอยโหว่
จะรู้โตรูตีบริบอดช่อง
เพื่อให้รู้ควบคุมปรับมุ่มมอง
เรื่องวรรณคทองที่งได้ตรงความ(1)

(1) ปริญญา อินทร์อุดม

(2) กิติราช ทับทิม

น้ำตาลำพู

ปริญญา อินทร์อุดม